ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 14ης Μαΐου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-327/94,

SCA Holding Ltd, εταιρία αγγλικού και ουαλικού δικαίου, με έδρα το Aylesford (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους Giuseppe Scasselati-Sforzolini, δικηγόρο Bologna, και Laurent Garzaniti, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Elvinger, Hoss & Preussen, 15, Côte d'Eich,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Julian Currall και Richard Lyal, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 94/601/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1994, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/C/33.833 — Χαρτόνι) (ΕΕ 1994, L 243, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας που διεξήχθη από τις 25 Ιουνίου έως τις 8 Ιουλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η παρούσα υπόθεση αφορά την απόφαση 94/601/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1994, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/C/33.833 — Χαρτόνι) (ΕΕ 1994, L 243, σ. 1), όπως διορθώθηκε πριν από τη

δημοσίευσή της με απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1994 [C(94) 2135 τελικό] (στο εξής: απόφαση). Με την απόφαση, επιβλήθηκαν πρόστιμα σε 19 κατασκευαστές προμηθευτές χαρτονιού εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας, λόγω παραβάσεων του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

2 Το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο της αποφάσεως είναι το χαρτόνι. Στην απόφαση μνημονεύονται τρεις τύποι χαρτονιού, που περιγράφονται ως ανήκοντες στις ποιότητες GC, GD και SBS.

3 Το χαρτόνι ποιότητας GD (στο εξής: χαρτόνι GD) είναι μονωτική ινόπλακα λευκής επιστρώσεως (ανακυκλωμένο χαρτί), που χρησιμοποιείται συνήθως για τη συσκευασία μη εδωδίμων προϊόντων.

4 Το χαρτόνι ποιότητας GC (στο εξής: χαρτόνι GC) περιβάλλεται από λευκή επίστρωση και χρησιμοποιείται συνήθως για τη συσκευασία τροφίμων. Το χαρτόνι GC έχει ανώτερη ποιότητα από το χαρτόνι GD. Κατά το καλυπτόμενο από την απόφαση χρονικό διάστημα, η διαφορά τιμής μεταξύ των δύο αυτών προϊόντων ήταν συνήθως της τάξεως του 30 %. Σε μικρότερη έκταση, το χαρτόνι GC υψηλής ποιότητας χρησιμοποιείται επίσης για γραφικές εφαρμογές.

5 Με τα αρχικά SBS χαρακτηρίζεται το εντελώς λευκό χαρτόνι (στο εξής: χαρτόνι SBS). Η τιμή του προϊόντος αυτού υπερβαίνει κατά 20 % περίπου την του χαρτονιού GC. Χρησιμοποιείται για τη συσκευασία τροφίμων, καλλυντικών, φαρμακευτικών προϊόντων και σιγαρέτων, κυρίως όμως για γραφικές εφαρμογές.

6 Με επιστολή της 22ας Νοεμβρίου 1990, η British Printing Industries Federation, οργάνωση που αντιπροσωπεύει τις περισσότερες βιομηχανίες εκτυπώσεως χαρτονιού στο Ηνωμένο Βασίλειο (στο εξής: BPIF), κατέθεσε στην Επιτροπή ανε-

πίσημη καταγγελία. Υποστήριξε ότι οι παραγωγοί χαρτονιού που εφοδιάζουν την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου είχαν προβεί σε μια σειρά ταυτοχρόνων και ενιαίων αυξήσεων των τιμών και ζητούσε από την Επιτροπή να διενεργήσει ελέγχους για να διαπιστωθεί κατά πόσον είχε διαπραχθεί παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού. Για να προσδώσει δημοσιότητα στην πρωτοβουλία της, η BPIF εξέδωσε ανακοινωθέν Τύπου. Στοιχεία αυτού του ανακοινωθέντος περιέλαβε ο ειδικευμένος εμπορικός Τύπος κατά τον μήνα Δεκέμβριο του 1990.

7 Στις 12 Δεκεμβρίου 1990, η Fédération française de cartonnage υπέβαλε επίσης ανεπίσημη καταγγελία στην Επιτροπή, παρόμοια με εκείνη της BPIF, στην οποία διατύπωνε κατηγορίες σχετικά με τη γαλλική αγορά χαρτονιού.

8 Στις 23 και 24 Απριλίου 1991, υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), ταυτοχρόνους ελέγχους χωρίς προειδοποίηση στα κτίρια και τις εγκαταστάσεις ορισμένων επιχειρήσεων και εμπορικών συνδέσμων του κλάδου του χαρτονιού.

9 Μετά τους ελέγχους αυτούς, η Επιτροπή απηύθυνε αίτηση παροχής πληροφοριών και εγγράφων βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 σε όλους τους αποδέκτες της αποφάσεως.

10 Τα στοιχεία τα οποία συνέλεξε στο πλαίσιο αυτών των ελέγχων και αιτήσεων παροχής πληροφοριών και εγγράφων οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις είχαν, από τα μέσα του 1986 μέχρι τον Απρίλιο του 1991 τουλάχιστον (στις πλείστες των περιπτώσεων), μετάσχει σε παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

11 Αποφάσισε, κατά συνέπεια, να κινήσει την κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής προβλεπόμενη διαδικασία. Με επιστολή της 21ης Δεκεμβρίου 1992, απηύθυνε ανακοίνωση των αιτιάσεων σε κάθε μια από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Όλες οι αποδέκτριες επιχειρήσεις απάντησαν γραπτώς. Εννέα εξ αυτών ζήτησαν να εκθέσουν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους. Η ακρόασή τους διενεργήθηκε από τις 7 έως τις 9 Ιουνίου 1993.

12 Κατά το πέρας της διαδικασίας, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση, η οποία περιέχει τις ακόλουθες διατάξεις:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις Buchmann GmbH, Cascades SA, Enso-Gutzeit Oy, Europa Carton AG, Finnboard — the Finnish Board Mills Association, Fiskeby Board AB, Gruber & Weber GmbH & Co KG, Kartonfabriek De Eendracht NV (με εμπορική επωνυμία BPB de Eendracht NV) NV Koninklijke KNP BT NV (πρώην Koninklijke Nederlandse Papierfabrieken NV), Laakmann Karton GmbH & Co. KG, Mo Och Domsjö AB (MoDo), Mayr-Melnhof Gesellschaft mbH, Papeteries de Lancey SA, Rena Kartonfabrik AS, Sarrió SpA, SCA Holding Ltd [πρώην Reed Paper & Board (UK) Ltd], Stora Kopparberge Bergslags AB, Enso Española SA (πρώην Tampella Española SA) και Moritz J. Weig GmbH & Co. KG παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης με τη συμμετοχή τους:

— στην περίπτωση της Buchmann και της Rena από τον Μάρτιο του 1988 περίπου μέχρι τα τέλη του 1990 τουλάχιστον,

— στην περίπτωση της Enso Española, τουλάχιστον από τον Μάρτιο του 1988 μέχρι το τέλος Απριλίου 1991 τουλάχιστον,

— στην περίπτωση της Gruber & Weber από το 1988 τουλάχιστον μέχρι τα τέλη του 1990,

— στις υπόλοιπες περιπτώσεις, από τα μέσα του 1986 μέχρι τον Απρίλιο του 1991 τουλάχιστον,

σε μία συμφωνία και μια εναρμονισμένη πρακτική με τις οποίες, από τα μέσα του 1986, οι προμηθευτές χαρτονιού στην Κοινότητα:

— πραγματοποίησαν σε τακτά χρονικά διαστήματα σειρά μυστικών και θεσμοθετημένων συναντήσεων για να συζητήσουν και να υιοθετήσουν ένα κοινό βιομηχανικό σχέδιο περιορισμού του ανταγωνισμού,

— συμφώνησαν τακτικές αυξήσεις των τιμών για κάθε ποιότητα του προϊόντος σε κάθε εθνικό νόμισμα,

— προσχεδίασαν και εφήρμοσαν ταυτόχρονες και ενιαίες αυξήσεις των τιμών σε ολόκληρη την Κοινότητα,

— συμφώνησαν άτυπα να διατηρηθούν σταθερά τα μερίδια των σημαντικότερων παραγωγών στην αγορά με κατά καιρούς τροποποιήσεις,

— έλαβαν, όλο και συχνότερα από τις αρχές του 1990, εναρμονισμένα μέτρα ελέγχου της προσφοράς του προϊόντος στην κοινοτική αγορά, για να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των εν λόγω εναρμονισμένων αυξήσεων των τιμών,

— αντήλλαξαν εμπορικές πληροφορίες (για τις παραδόσεις, τις τιμές, την παύση της λειτουργίας των εργοστασίων, τις ανεκτέλεστες παραγγελίες και τα ποσοστά χρησιμοποίησης των μηχανημάτων) για τη στήριξη των παραπάνω μέτρων.

(...)

Άρθρο 3

Με την παρούσα απόφαση επιβάλλονται, για τις παραβάσεις του άρθρου 1 που διαπιστώθηκαν, τα ακόλουθα πρόστιμα στις παρακάτω επιχειρήσεις:

(...)

xvi) SCA Holding Limited, πρόστιμο 2 200 000 ECU·

(...)».

13 Κατά την απόφαση, η παράβαση εξελίχθηκε στο πλαίσιο ενός φορέα γνωστού ως Product Group Paperboard (στο εξής: PG Paperboard), ο οποίος απετελείτο από διάφορες ομάδες ή επιτροπές.

14 Εντός του φορέα αυτού συστάθηκε, περί τα μέσα του 1986, μια Presidents Working Group (ομάδα εργασίας προέδρων, στο εξής: PWG), αποτελούμενη από υψηλά ισταμένους εκπροσώπους των (οκτώ περίπου) μεγαλυτέρων παραγωγών χαρτονιού της Κοινότητας.

15 Η PWG είχε ως βασική δραστηριότητα να συζητεί και να διαβουλεύεται για την αγορά, τα μερίδια αγοράς, τις τιμές και την παραγωγική ικανότητα. Ειδικότερα, ελάμβανε βασικές αποφάσεις τόσο για το χρονοδιάγραμμα όσο και για το επίπεδο των αυξήσεων των τιμών που θα πραγματοποιούσαν οι παραγωγοί.

16 Η PWG υπέβαλλε εκθέσεις στην President Conference (συμβούλιο προέδρων, στο εξής: PC), στην οποία μετείχαν (κατά το μάλλον ή ήττον τακτικά) όλοι σχεδόν οι διευθύνοντες σύμβουλοι των οικείων επιχειρήσεων. Η PC συνερχόταν κατά την υπό κρίση περίοδο δύο φορές ετησίως.

17 Περί τα τέλη του 1987, συστάθηκε η Joint Marketing Committee (κοινή επιτροπή μάρκετινγκ, στο εξής: JMC). Βασικό της έργο ήταν αφενός μεν να προσδιορίζει εάν και, εφόσον ναι, με ποιον τρόπο θα μπορούσαν να τεθούν σε ισχύ οι αυξήσεις των τιμών, αφετέρου δε να επεξεργάζεται τις λεπτομέρειες των πρωτοβουλιών για τις τιμές που απεφάσιζε η PWG για καθεμία χώρα μεμονωμένα και για τους κυριοτέρους πελάτες με στόχο τη δημιουργία ενός συστήματος ισοδυνάμων τιμών στην Ευρώπη.

18 Τέλος, η οικονομική επιτροπή (στο εξής: ΟΕ) συζητούσε θέματα όπως οι διακυμάνσεις των τιμών στις εθνικές αγορές και οι ανεκτέλεστες παραγγελίες και γνωστοποιούσε τα πορίσματά της στη JMC ή, πριν από τα τέλη του 1987, στην προκάτοχο της JMC, Marketing Committee. Η ΟΕ απετελείτο από διευθυντές μάρκετινγκ ή/και πωλήσεων των περισσοτέρων από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και συνερχόταν περισσότερες από μία φορές ετησίως.

19 Όπως προκύπτει ακόμη από την απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι οι δραστηριότητες της PG Paperboard υπεβοηθούντο από την ανταλλαγή πληροφοριών που γινόταν μέσω της εταιρείας καταπιστευτικής διαχειρίσεως Fides με έδρα τη Ζυρίχη (Ελβετία). Κατά την απόφαση, τα περισσότερα μέλη της PG Paperboard υπέβαλλαν στη Fides περιοδικές εκθέσεις σχετικά με τις παραγγελίες, την παραγωγή, τις πωλήσεις και τη χρησιμοποίηση της παραγωγικής ικανότητας. Οι εκθέσεις αυτές συγκεντρώνονταν στο πλαίσιο του συστήματος Fides, τα δε συγκεντρωμένα κατ' αυτόν τον τρόπο στοιχεία διαβιβάζονταν στη συνέχεια στους μετέχοντες.

20 Η εταιρία Reed Paper & Board Ltd (στο εξής: Reed P & B) κατείχε, καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως, τη χαρτοποιία Colthrop Mill (στο εξής: Colthrop).

21 Η Reed P & B ήταν, μέχρι τον Ιούλιο του 1988, θυγατρική της Reed International plc. Τον Ιούλιο του 1988, η υπό των μισθωτών ανάληψη σειράς εταιριών του ομίλου Reed International οδήγησε στη σύσταση της εταιρίας Reedpack Ltd (στο εξής: Reedpack) και στην υπ' αυτής της τελευταίας εξαγορά της Reed P & B.

22 Τον Ιούλιο του 1990, ο σουηδικός όμιλος Svenska Cellulosa Aktiebolag (στο εξής: SCA) εξαγόρασε τη Reedpack και, κατ' επέκταση, τη Reed P & B και διάφορα εργοστάσια, μεταξύ των οποίων και το του Colthrop. Η Reed P & B μετέβαλε επωνυμία, αρχικά την 1η Φεβρουαρίου 1991, σε SCA Aylesford Ltd (στο εξής: SCA Aylesford) και, άλλη μια φορά, στις 4 Φεβρουαρίου 1992, σε SCA Holding Ltd (στο εξής: SCA Holding).

23 Τον Μάιο 1991, το εργοστάσιο Colthrop μεταβιβάστηκε στην εταιρία Field Group Limited, η οποία το μεταπώλησε τον Οκτώβριο του 1991 στη Mayr-Melnhof AG. Όταν συντελέστηκε αυτή η τελευταία αγοραπωλησία, το εργοστάσιο Colthrop είχε ήδη συσταθεί υπό μορφή εταιρίας με την επωνυμία Colthrop Board Mill Ltd.

24 Κατά την απόφαση, η συμμετοχή της Reed P & B στην επίδικη παράβαση εκδηλώθηκε μέσω της συμμετοχής της σε ορισμένες συναντήσεις της JMC και της PC. Επί πλέον, εφόσον η SCA Holding κατά την επωνυμία μόνο διέφερε από την SCA Aylesford και τη Reed P & B και αποτελούσε, συνεπώς, μία και την αυτή οντότητα, η Επιτροπή εθεώρησε ότι έπρεπε να της απευθύνει την απόφαση (αιτιολογικές σκέψεις 155 επ. της αποφάσεως).

Διαδικασία

25 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Οκτωβρίου 1994, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

26 Κατά της αποφάσεως προσέφυγαν επίσης δεκαέξι από τις λοιπές δεκαοκτώ επιχειρήσεις που θεωρήθηκαν υπαίτιες της παραβάσεως (υποθέσεις Τ-295/94, Τ-301/94, Τ-304/94, Τ-308/94, Τ-309/94, Τ-310/94, Τ-311/94, Τ-317/94, Τ-319/94, Τ-337/94, Τ-334/94, Τ-338/94, Τ-347/94, Τ-348/94, Τ-352/94 και Τ-354/94).

27 Με επιστολή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Ιουνίου 1996, η προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-301/94, Laakmann Karton GmbH, παραιτήθηκε της προσφυγής της, η δε υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με διάταξη της 18ης Ιουλίου 1996, Τ-301/94, Laakmann Karton κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή).

28 Κατά της αποφάσεως προσέφυγαν επίσης τέσσερις φινλανδικές επιχειρήσεις, μέλη του επαγγελματικού ομίλου Finnboard και ευθυνόμενες αλληλεγγύως, υπ' αυτή τους την ιδιότητα, για την πληρωμή του επιβληθέντος σ' αυτόν προστίμου (συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-339/94, Τ-340/94, Τ-341/94 και Τ-342/94).

29 Τέλος, προσφυγή άσκησε ο σύνδεσμος CEPI-Cartonboard, μη αποδέκτης της αποφάσεως. Παραιτήθηκε όμως της προσφυγής του με επιστολή που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιανουαρίου 1997, η δε υπόθεση διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με διάταξη της 6ης Μαρτίου 1997, Τ-312/94, CEPI-Cartonboard κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή).

30 Με επιστολή της 5ης Φεβρουαρίου 1997, το Πρωτοδικείο κάλεσε τους διαδίκους να μετάσχουν σε ανεπίσημη συνάντηση, ιδίως για ν' αναπτύξουν τις παρατηρήσεις τους επί του ενδεχομένου της συνεκδικάσεως των υποθέσεων Τ-295/94, Τ-304/94, Τ-308/94, Τ-309/94, Τ-310/94, Τ-311/94, Τ-317/94, Τ-319/94, Τ-327/94, Τ-334/94, Τ-337/94, Τ-338/94, Τ-347/94, Τ-348/94, Τ-352/94 και Τ-354/94, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας. Κατά την εν λόγω συνάντηση, που πραγματοποιήθηκε στις 29 Απριλίου 1997, οι διάδικοι αποδέχθηκαν τη συνεκδίκαση αυτή.

31 Με διάταξη της 4ης Ιουνίου 1997, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε να συνεκδικάσει λόγω συναφείας τις προαναφερθείσες υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας, δέχθηκε δε αίτηση εμπιστευτικού χειρισμού την οποία υπέβαλε η προσφεύγουσα της υποθέσεως Τ-334/94.

32 Με διάταξη της 20ής Ιουνίου 1997, δέχθηκε αίτηση εμπιστευτικού χειρισμού την οποία υπέβαλε η προσφεύγουσα της υποθέσεως Τ-337/94 σχετικά με έγγραφο το οποίο προσκόμισε εις απάντηση γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου.

33 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να λάβει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, ζητώντας από τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις και να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στα αιτήματα αυτά.

34 Οι διάδικοι των απαριθμουμένων στη σκέψη 30 υποθέσεων αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση που διεξήχθη από τις 25 Ιουνίου έως τις 8 Ιουλίου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

35 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1 ή/και το άρθρο 3 της αποφάσεως, κατά το μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα·

— επικουρικώς, να μειώσει αισθητά το πρόστιμο που επιβάλλεται στην προσφεύγουσα με το άρθρο 3·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

36 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού ορισμένων λόγων ακυρώσεως

37 Κατά την ανεπίσημη συνάντηση της 29ης Απριλίου 1997, οι επιχειρήσεις που είχαν προσφύγει κατά της αποφάσεως εκλήθησαν να εξετάσουν το ενδεχόμενο, σε περίπτωση συνεκδικάσεως των υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, να αγορεύσουν, πλείονες μαζί, από κοινού. Τονίστηκε ότι τέτοια κοινή αγόρευση θα μπορούσε να χωρήσει μόνον από τις προσφεύγουσες που είχαν όντως προβάλει, στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφό τους, λόγους ακυρώσεως αντιστοιχούντες προς τα θέματα που θα ανέπτυσσαν από κοινού.

38 Με τηλεαντίγραφο της 14ης Μαΐου 1997, που κατατέθηκε εξ ονόματος όλων των ενεχομένων επιχειρήσεων, αυτές γνωστοποίησαν την απόφασή τους να αναπτύξουν με κοινές αγορεύσεις έξι ζητήματα, και ιδίως τα εξής:

α) την περιγραφή της αγοράς και την έλλειψη αποτελεσμάτων της συμπράξεως·

β) την έννοια της «ενιαίας παραβάσεως» και τον απαιτούμενο βαθμό των αποδείξεων·

γ) την αιτίαση περί διαβουλεύσεως σχετικά με τον έλεγχο του όγκου της παραγωγής.

39 Η προσφεύγουσα, με τηλεαντίγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Ιουνίου 1997, γνωστοποίησε ότι θα μετείχε σε όλες τις κοινές αγορεύσεις. Ταυτόχρονα, παραδέχτηκε μεν ότι δεν είχε προβάλει λόγους ακυρώσεως αναφερόμενους στα παραπάνω τρία θέματα, υποστήριξε όμως ότι το γεγονός αυτό δεν έπρεπε να την εμποδίσει να προσχωρήσει στις εν λόγω κοινές αγορεύσεις. Ισχυρίστηκε — επαναλαμβάνοντας ακολούθως την επιχειρηματολογία αυτή και επ' ακροατηρίου — ότι, με το δικόγραφο της προσφυγής της, δεν είχε μπορέσει να αμφισβητήσει ούτε την ύπαρξη των διαφόρων πτυχών της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως, ούτε την εκτίμηση της Επιτροπής περί των αποτελεσμάτων της παραβάσεως αυτής, διότι τα πρόσωπα που υποτίθεται ότι την εκπροσωπούσαν στη φερομένη σύμπραξη είχαν παύσει να εργάζονται σ' αυτήν. Επομένως, μπόρεσε να λάβει γνώση των πραγματικών στοιχείων που της επέτρεπαν να προβάλει τους σχετικούς λόγους μόνον αφότου έλαβε γνώση του περιεχομένου των εν λόγω κοινών αγορεύσεων.

40 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

41 Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Εν προκειμένω, όμως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι τίποτε δεν εμπόδισε την προσφεύγουσα να αμφισβητήσει, με το δικόγραφο της προσφυγής της, τους νομικούς και πραγματικούς ισχυρισμούς που περιέχονται στην απόφαση, ούτε επικαλέστηκε κάποιο συγκεκριμένο νομικό ή πραγματικό στοιχείο, ανακύψαν κατά τη διαδικασία, που να δικαιολογεί την προβολή νέων ισχυρισμών.

42 Επομένως, οι λόγοι ακυρώσεως τους οποίους προέβαλε η προσφεύγουσα για πρώτη φορά με το από 23 Ιουνίου 1997 τηλεαντίγραφό της πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

Επί της ουσίας

Επί του αιτήματος ακυρώσεως των άρθρων 1 και 3 της αποφάσεως

Α — *Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η SCA Holding κακώς είναι αποδέκτρια της αποφάσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

43 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν έπρεπε να θεωρηθεί υπεύθυνη για τη συμπεριφορά της Colthrop και ότι κακώς, επομένως, είναι αποδέκτρια της αποφάσεως.

44 Πρώτον, τονίζει ότι, μετά τη μεταβίβαση της Colthrop τον Μάιο του 1991 και αφού η Reed P & B μετέβαλε επωνυμία για να γίνει SCA Aylesford και έπειτα SCA Holding, έγινε αναδιάρθρωση των δραστηριοτήτων του ομίλου SCA στο Ηνωμένο Βασίλειο, κατόπιν των οποίων η SCA Holding, η προσφεύγουσα, έγινε εταιρία holding.

45 Δεύτερον, ως «επιχείρηση την οποία αφορά» η διαδικασία έπρεπε να θεωρηθεί η Colthrop. Πράγματι, αυτή είχε και εξακολουθεί να έχει «χωριστή οικονομική

ταυτότητα», αποτελώντας «ξεχωριστή κερδοσκοπική μονάδα», την οποία αφορά η παράβαση [βλ. αιτιολογικές σκέψεις 97 έως 102 της αποφάσεως 86/398/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1986, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο) (ΕΕ 1986, L 230, σ. 1, στο εξής: απόφαση Πολυπροπυλενίου), ή «οργανωμένη συγκέντρωση ανθρώπινων και υλικών πόρων που αποσκοπεί στην επιδίωξη ενός καθορισμένου οικονομικού στόχου σε μακροπρόθεσμη βάση» [ανακοίνωση 90/C 203/06 της Επιτροπής, όσον αφορά τις πράξεις συγκέντρωσης και τις πράξεις συνεργασίας βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, ΕΕ 1990, C 203, σ. 10].

46 Για ν' αποδείξει ότι η Colthrop κατείχε αυτοτελή θέση που της παρείχε τη δυνατότητα να παραβεί το δίκαιο του ανταγωνισμού, η προσφεύγουσα αναπτύσσει λεπτομερέστατα σειρά επιχειρημάτων, κατά τα οποία, κατ' ουσίαν, α) η Colthrop ήταν η μοναδική μονάδα που δρούσε στον τομέα του χαρτονιού εντός των ομίλων στους οποίους ανήκε διαδοχικά κατά την υπό κρίση περίοδο· β) την αυτοτέλεια της Colthrop ενίσχυε η οργανωτική της δομή, γ) η Colthrop συμπεριφερόταν ως χωριστή μονάδα έναντι των τρίτων. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Colthrop προσέλαβε αργότερα τη μορφή εταιρίας, υπό την επωνυμία Colthrop Board Mill Ltd, με τα ίδια περιουσιακά στοιχεία, το ίδιο προσωπικό και τον ίδιο υπεύθυνο (ονόματι Dalgleish). Εξηγεί, τέλος, ότι οι επιχειρησιακοί δεσμοί μεταξύ Colthrop και Reed P & B ουδέποτε υπήρξαν τόσο στενοί όσο ισχυρίζεται η Επιτροπή.

47 Η αυτοτέλεια της Colthrop ουδόλως επηρεάστηκε από την εξαγορά της Reedpack από τον όμιλο SCA. Συγκεκριμένα, ορισμένα περιουσιακά στοιχεία της Reedpack, μεταξύ των οποίων και η Colthrop, δεν εμφάνιζαν κανένα συμφέρον για την SCA, πράγμα που εξηγεί και τη μεταπώλησή της ήδη τον Μάιο του 1991. Καθ' όσο χρόνο η Colthrop κατείχετο από την SCA, ούτε αυτή μετείχε στη διαχείριση της πρώτης.

48 Τρίτον, εφόσον ως επιχείρηση την οποία αφορά η απόφαση πρέπει να θεωρείται η Colthrop, η απόφαση έπρεπε να απευθυνθεί στην Colthrop Board Mill Ltd, ως δικαιοδόχο της εν λόγω επιχειρήσεως. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, κατά τους κανόνες του ουσιαστικού κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, καθοριστική είναι η έννοια της «επιχειρήσεως», η δε νομική προσωπικότητα

πρέπει να έχει σημασία μόνο κατά το μέτρο που, για πρακτικούς λόγους διευκολύνσεως της εκτελέσεως, η ανακοίνωση των αιτιάσεων και η απόφαση απευθύνονται και το πρόστιμο επιβάλλεται στην οντότητα που έχει νομική προσωπικότητα. Έστω και αν η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι, εφόσον η Colthrop δεν ήταν τότε συνεστημένη ως εταιρία, η Επιτροπή είχε την ευχέρεια να εντοπίσει τη νομική οντότητα που ηδύνατο να θεωρηθεί υπεύθυνη για την παράβαση εν όψει εκτελέσεως της αποφάσεως, τονίζει πάντως ότι στην παρούσα υπόθεση τίθεται ένα πρόβλημα διαδοχής, δεδομένου ότι η επιχείρηση την οποία αφορά η απόφαση, η Colthrop, έγινε εταιρία, με δική της νομική προσωπικότητα, μετά μεν την παράβαση, πριν όμως την ανακοίνωση των αιτιάσεων, όντας έτσι δικαιοδόχος του εαυτού της, από οικονομική και λειτουργική άποψη.

49 Σε μια τέτοια κατάσταση, για να επιλυθεί το ζήτημα της διαδοχής πρέπει, αν δεν αποδεικνύεται ότι ο πρώην ιδιοκτήτης μετείχε ευθέως στην παράβαση, να αναζητηθούν τα ίχνη της ενεχομένης επιχειρήσεως διά μέσου των διαφόρων μεταβιβάσεων και αναδιοργανώσεων στις οποίες ενδεχομένως υποβλήθηκε. Η συλλογιστική αυτή εξυπακούεται στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-6/89, Enichem Anic κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1623, σκέψη 55), και στην απόφαση Πολυπροπυλενίου (όσον αφορά την επιβολή προστίμου στη Statoil), ότι δηλαδή δεν πρέπει να αποφεύγει το πρόσιμο η επιχείρηση που πράγματι μετείχε στη σύμπραξη.

50 Τέταρτον, έστω και αν η Colthrop δεν είναι η επιχείρηση την οποία αφορά η παράβαση, η απόφαση δεν έπρεπε να απευθυνθεί σ' αυτήν. Στην απόφαση 84/388/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1984, σχετικά με διαδικασία κατ' εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.988 — Συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές στον τομέα της επίπεδης υάλου στις χώρες της Μπενελούξ) (ΕΟ 1984, L 212, σ. 13), κρίθηκε ότι μια μητρική εταιρία που είχε αγοράσει δύο επιχειρήσεις δεν είχε προλάβει να αναλάβει τον πλήρη έλεγχό τους μεταξύ του χρόνου εξαγοράς και της περατώσεως της παραβάσεως (πέντε μήνες). Για τους ίδιους λόγους, η Επιτροπή όφειλε να μην απευθύνει την απόφαση στην προσφεύγουσα.

51 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε ότι η επιχείρηση ήταν η Reed P & B, εφόσον αυτή αναδιοργανώθηκε μετά την εξαγορά της από την SCA και αποτελούσε πλέον απλή ενδιάμεση επιχείρηση στερούμενη αυτοτέλειας ως προς την εμπορική της στρατηγική και χωρίς έλεγχο

των περιουσιακών της στοιχείων. Η Επιτροπή όφειλε, επομένως, να ερευνήσει αν η ευθύνη των δραστηριοτήτων της Colthrop ανήκε στην τελική μητρική εταιρία, η οποία μεταβλήθηκε επανειλημμένα. Εξ αυτού η προσφεύγουσα συμπεραίνει ότι η Επιτροπή όφειλε, ούτως ή άλλως, να κατανείμει την ευθύνη μεταξύ της Reed International plc, της Reedpack και της SCA, όσον αφορά όμως την τελευταία, μόνο για το χρονικό διάστημα από τον Ιούλιο έως τον Νοέμβριο του 1990.

52 Τέλος, η Επιτροπή εσφαλμένως θεωρεί ότι η Reed P & B και η SCA Holding είναι μία και η αυτή επιχείρηση· δεδομένου ότι η SCA Holding έμμεσο μόνο έλεγχο ασκεί (μέσω θυγατρικής της) σε μία από τις έξι χαρτοποιίες τις οποίες κατείχε αρχικά η Reed P & B, η πρώτη δεν μπορεί να θεωρείται ως η ίδια επιχείρηση με τη δεύτερη. Τα μόνα στοιχεία στα οποία στηρίζει η Επιτροπή τη διαπίστωσή της ότι η Reed P & B και η SCA Holding είναι η ίδια επιχείρηση είναι η διεύθυνση και ο αριθμός μητρώου τους. Ο προσδιορισμός όμως μιας επιχειρήσεως δεν μπορεί να στηρίζεται σε τέτοια, αμιγώς τυπικά, στοιχεία.

53 Η Επιτροπή φρονεί ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας είναι αστήρικτη, εφόσον η απόφαση απευθύνθηκε στην επιχείρηση και στην εταιρία που διέπραξε την παράβαση. Οσάκις διαπιστώνεται παράβαση των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού, πρέπει να εντοπίζεται το ευθυνόμενο γι' αυτήν νομικό πρόσωπο, διότι μόνον αυτό μπορεί να είναι αποδέκτης αποφάσεως περί επιβολής προστίμων. Εν προκειμένω, ευθυνόμενο για την παράβαση νομικό πρόσωπο ήταν η Reed P & B και αυτή έπρεπε να φέρει τις συνέπειες.

54 Η Reed P & B, ως επιχείρηση την οποία αφορά η απόφαση, κατασκεύαζε χαρτόνι στην χαρτονοποιία της του Colthrop, που, καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως, ακόμη και μετά την εξαγορά της Reed P & B από τον όμιλο SCA, ήταν ένα απλό περιουσιακό στοιχείο ανήκον πρώτα στη Reed P & B, έπειτα στην SCA Aylesford και, τέλος, στην SCA Holding.

55 Σ' αυτήν την αλληλουχία, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δύο πρόσωπα που είχαν παραστεί στις συζητήσεις εντός της PC και της JMC μετείχαν στις εν λόγω συζητήσεις ως εκπρόσωποι όχι της χαρτονοποιίας Colthrop, αλλά της Reed P & B.

56 Επί πλέον, μετά την υπό του ομίλου SCA εξαγορά τμήματος του ομίλου Reedpack, στον οποίον περιλαμβανόταν και η Reed P & B, η τελευταία αυτή επιχείρηση εξακολούθησε να κατασκευάζει το ίδιο προϊόν στις ίδιες εγκαταστάσεις με το ίδιο προσωπικό, ενώ ορισμένα μέλη του προσωπικού της SCA προστέθηκαν στη γενική της διεύθυνση και στο διοικητικό της συμβούλιο. Ακολούθως, η Reed P & B μετέβαλε απλώς επωνυμία για να γίνει, τον Φεβρουάριο του 1991, SCA Aylesford Ltd, έπειτα δε, στις 4 Φεβρουαρίου 1992, SCA Holding Ltd, δεν έπαυσε όμως να πρόκειται για την αυτή επιχείρηση, την SCA Holding, έχουσα την ίδια διεύθυνση και τον ίδιο αριθμό μητρώου με τη Reed P & B και η SCA Aylesford.

57 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι η πώληση του περιουσιακού στοιχείου που συνίστατο στην χαρτονοποιία Colthrop και η μετέπειτα σύστασή της ως εταιρίας ουδόλως μεταβάλλει το γεγονός ότι ως η επιχείρηση και η εταιρία που διέπραξε την παράβαση πρέπει να θεωρείται η Reed P & B. Όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 156 της αποφάσεως, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ νομικών προσώπων και απλών περιουσιακών στοιχείων, διάκριση την οποία επιβεβαίωσε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής (σκέψεις 236 έως 240).

58 Η Επιτροπή καταλήγει ότι, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η SCA Holding, στην παρούσα διαφορά δεν τίθεται ζήτημα διαδοχής.

59 Εξ άλλου, και αν ακόμη η Επιτροπή μπορούσε να απευθυνθεί στον νέο ιδιοκτήτη της χαρτονοποιίας, αυτό ουδόλως σημαίνει ότι δεν μπορούσε να επιλέξει να απευθυνθεί στη Reed P & B, νυν SCA Holding. Συγκεκριμένα, αν η Colthrop μπορούσε να θεωρηθεί ως η επιχείρηση την οποία αφορά η απόφαση, αυτό θα σήμαινε απλώς και μόνον ότι η Επιτροπή είχε την επιλογή του αποδέκτη της αποφάσεως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Απριλίου 1993, T-65/89, BPB Industries και British Gypsum κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-389, που επικυρώθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Απριλίου 1995, C-310/93 P, Συλλογή 1995, σ. I-865).

60 Τέλος, οι ισχυρισμοί της SCA Holding περί της αυτοτέλειας της Colthrop είναι αλυσιτελείς, δεδομένου ότι δεν επιβεβαιώνονται καν απο πραγματικά στοιχεία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

61 Η Colthrop ήταν αδιαμφισβήτητα εργοστάσιο κατασκευής χαρτονιού, που ήταν αρχικά ιδιοκτησία της εταιρίας Reed P & B, έπειτα της SCA Aylesford Ltd, τέλος δε της SCA Holding καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως.

62 Διαπιστώνεται, ακολούθως, ότι Reed P & B, SCA Aylesford Ltd και SCA Holding (η προσφεύγουσα) είναι οι διαδοχικές επωνυμίες ενός και του αυτού νομικού προσώπου.

63 Επομένως, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως δεν τίθεται ζήτημα διαδοχής. Όπως προκύπτει, πράγματι, από τη νομολογία του Πρωτοδικείου (προαναφερθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής, σκέψεις 236 έως 238), η παραβατική συμπεριφορά της επιχειρήσεως πρέπει να καταλογίζεται στο νομικό πρόσωπο που ευθυνόταν για την εκμετάλλευση αυτής κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως. Εφόσον το νομικό αυτό πρόσωπο υφίσταται, η ευθύνη εκ της παραβατικής συμπεριφοράς της επιχειρήσεως παρακολουθεί το νομικό αυτό πρόσωπο, έστω και αν τα υλικά και τα ανθρώπινα στοιχεία που είχαν συμβάλει στη διάπραξη της παραβάσεως μεταβιβάστηκαν μετά το πέρας της παραβάσεως σε τρίτα πρόσωπα.

64 Ορθώς, λοιπόν, η Επιτροπή απηύθυνε την απόφαση στο νομικό πρόσωπο που ευθυνόταν για τις διαπιστωθείσες κατά τη διάρκεια της παραβάσεως αντίθετες στον ανταγωνισμό ενέργειες και που εξακολουθούσε να υφίσταται μέχρι την έκδοση της αποφάσεως.

65 Επομένως, και αν ακόμη υποτεθεί ότι η Colthrop μπορεί να θεωρηθεί ως επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 85 της Συνθήκης και ότι την επιχείρηση αυτή κατείχε, την ημέρα εκδόσεως της αποφάσεως, το νομικό πρόσωπο Colthrop Board Mill Ltd, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας θα μπορούσαν, το πολύ, να αποδείξουν ότι η Επιτροπή είχε την επιλογή του αποδέκτη της απο-

φάσεως. Υπ' αυτές τις περιστάσεις, δεν χωρεί αμφισβήτηση της επιλογής στην οποία προέβη η Επιτροπή.

66 Επί πλέον, η Reed P & B περιλαμβανόταν στον κατάλογο των μελών της PG Paperboard.

67 Κατά την αιτιολογική σκέψη 143 της αποφάσεως, όμως, η Επιτροπή απηύθυνε κατ' αρχήν την απόφαση στην οντότητα που κατονομάζεται στον κατάλογο των μελών της PG Paperboard, πλην:

«1) όταν στην παράβαση [είχαν] συνεργήσει περισσότερες της μιας επιχειρήσεις ενός ομίλου ή

2) όταν [υπήρχαν] σαφείς αποδείξεις για τη σχέση της μητρικής εταιρείας του ομίλου με τη συνέργεια της θυγατρικής εταιρείας στη σύμπραξη,

[οπότε] η απόφαση μπορεί να απευθυνθεί στον όμιλο (που εκπροσωπείται από τη μητρική εταιρεία).»

68 Εφόσον η Επιτροπή δεν έκρινε ότι συνέτρεχε μία από τις δύο αυτές περιπτώσεις εξαιρέσεως από την αρχή της αιτιολογικής σκέψεως 143, εγκύρως αποφάσισε να μην απευθύνει την απόφαση στις διαδοχικές μητρικές εταιρίες της εταιρίας Reed P & B/SCA Aylesford/SCA Holding.

69 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Β — *Επί του λόγου ακυρώσεως περί ανεπαρκούς ή εσφαλμένης αιτιολογήσεως του προσδιορισμού της μεν Reed P & B ως της επιχειρήσεως την οποία αφορά η παράβαση, της δε SCA Holding ως αποδέκτριας της αποφάσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

70 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, με την απόφαση της 28ης Απριλίου 1994, Τ-38/92, AWS Benelux κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-211, σκέψη 26), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, όταν μια απόφαση εφαρμογής των άρθρων 85 ή 86 της Συνθήκης αφορά πολλούς αποδέκτες και θέτει ζήτημα καταλογισμού της παραβάσεως, πρέπει να περιέχει επαρκή αιτιολογία ως προς έκαστον των αποδεκτών της, και ειδικότερα ως προς εκείνους οι οποίοι πρέπει να υποστούν το βάρος των προστίμων.

71 Η παρούσα υπόθεση εμφανίζει αναλογίες με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η παραπάνω απόφαση, διότι η προσφεύγουσα αμφισβήτησε έντονα, κατά την ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία, το ότι ήταν αποδέκτρια της αποφάσεως. Η Επιτροπή, όμως, αποφάσισε να μη παρακολουθήσει τα ίχνη των περιουσιακών στοιχείων με τα οποία υλοποιήθηκε η παράβαση, αλλά να καταλογίσει την ευθύνη στο νομικό πρόσωπο στου οποίου την άμεση κατοχή τελούσαν σε δεδομένη στιγμή. Αυτή η επιλογή αποδέκτη στηρίχτηκε αποκλειστικά σε λόγους σκοπιμότητας.

72 Επί πλέον, για να διαπιστώσει ότι η επιχείρηση την οποία αφορούσε η παράβαση ήταν η Reed P & B, η Επιτροπή στηρίχτηκε μόνο στο στοιχείο ότι μνημονευόταν στον κατάλογο των μελών της PG Paperboard. Μια τέτοια αιτιολογία όμως είναι απρόσφορη.

73 Όσον αφορά τον παραλληλισμό τον οποίο επιχειρεί η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 155 της αποφάσεως, με την κατάσταση της MoDo/Iggesund, η προσφεύγουσα τονίζει ότι η Colthrop δεν αποτελεί πλέον τμήμα του ομίλου SCA, στον οποίο ανήκε για μερικούς μόνο μήνες, ενώ η Iggesund εξακολουθεί να ανήκει, από το 1989, στον όμιλο MoDo. Οι δύο αυτές καταστάσεις, επομένως, δεν είναι καθόλου συγκρίσιμες, αντιθέτως προς όσα λέγονται στην απόφαση.

74 Περαιτέρω, η απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και ως προς τον ισχυρισμό ότι η SCA Holding διαδέχθηκε οικονομικά τη Reed P & B. Επ' αυτού, η Επιτροπή στηρίχθηκε αποκλειστικά στο ότι η SCA Holding κατέχει επί του παρόντος μετοχές δύο εταιριών στις οποίες μεταβιβάστηκε μέρος των περιουσιακών στοιχείων της Reed P & B. Εξ άλλου, κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73, 55/73, 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507), σημασία έχει η συνέχεια μεταξύ της επιχειρήσεως την οποία αφορά η παράβαση και της δικαιοδόχου της, ήτοι εν προκειμένω, της Colthrop Board Mill Limited.

75 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 145 της αποφάσεως, όταν μια μητρική εταιρεία ή όμιλος, που θεωρείται ότι συμμετείχε ο ίδιος στην παράβαση, μεταβιβάσει μια θυγατρική σε άλλη επιχείρηση, η ευθύνη για την περίοδο μέχρι την ημερομηνία μεταβιβάσεώς της εξακολουθεί να βαρύνει τον πρώτο όμιλο. Η απόφαση όμως δεν περιέχει καμμία αιτιολογία που να εξηγεί γιατί δεν απευθύνθηκε, σύμφωνα με αυτή τη συλλογιστική, στη Reed International, τελική ιδιοκτήτρια της Colthrop μέχρι τον Ιούλιο του 1988.

76 Τέλος, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 143 της αποφάσεως, η Επιτροπή αποφάσισε να απευθύνει την απόφαση στις οντότητες που κατονομάζονται στον κατάλογο των μελών της PG Paperboard, πλην «όταν [υπήρχαν] σαφείς αποδείξεις για τη σχέση της μητρικής εταιρείας του ομίλου με τη συνέργεια της θυγατρικής εταιρείας στη σύμπραξη», οπότε η απόφαση απευθυνόταν, στη τελευταία αυτή περίπτωση, στη μητρική εταιρεία. Η Επιτροπή, όμως, παρ' όλον ότι δεν εκίνησε διαδικασία κατά της SCA, εξακολουθεί να υποστηρίζει, χωρίς απτές αποδείξεις, ότι η SCA ενεπλέκετο στη διαχείριση της

Colthrop. Κατά την προσφεύγουσα, αν η Επιτροπή θεωρούσε ότι η SCA είχε μετάσχει στη διαχείριση της Colthrop, όφειλε να εξετάσει λεπτομερέστερα το ζήτημα στην απόφαση, για να προσδιορίσει με ακρίβεια την επιχείρηση την οποία αφορούσε η παράβαση.

77 Η Επιτροπή θεωρεί ότι εξέθεσε εκτενώς, στις αιτιολογικές σκέψεις 155 έως 157 της αποφάσεως, τους λόγους για τους οποίους η SCA Holding ήταν η προσήκουσα αποδέκτρια της αποφάσεως. Τονίζει ότι το βασικό στοιχείο της αιτιολογίας που περιέχεται στην απόφαση είναι ότι SCA Holding είναι απλώς η νέα επωνυμία της Reed P & B.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

78 Κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία βλαπτικής αποφάσεως πρέπει να επιτρέπει την αποτελεσματική άσκηση του ελέγχου της νομιμότητάς της και να παρέχει στον ενδιαφερόμενο τα στοιχεία που του είναι αναγκαία προκειμένου να κρίνει αν η απόφαση είναι βάσιμη ή όχι. Η επάρκεια της αιτιολογίας αυτής πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες. Για να πληρούνται τα προαναφερθέντα, από μια επαρκή αιτιολογία πρέπει να προκύπτει, κατά τρόπο σαφή και μη αμφιλεγόμενο, ο συλλογισμός της κοινοτικής αρχής, η οποία εξέδωσε την προσβαλλομένη πράξη. Όταν, όπως εν προκειμένω, μια απόφαση εφαρμογής των άρθρων 85 ή 86 της Συνθήκης αφορά πολλούς αποδέκτες και θέτει ζήτημα καταλογισμού της παραβάσεως, πρέπει να περιέχει επαρκή αιτιολογία ως προς έκαστον των αποδεκτών της, ειδικότερα ως προς εκείνους οι οποίοι, κατά το γράμμα της αποφάσεως αυτής, πρέπει να υποστούν τις συνέπειες της παραβάσεως αυτής (βλ. ιδίως προαναφερθείσα απόφαση AWS Benelux κατά Επιτροπής, σκέψη 26).

79 Εν προκειμένω, είναι αδιαμφισβήτητο ότι, κατά την ενώπιον της Επιτροπής διοικητική διαδικασία, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε διαφόρους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι η φερομένη παράβαση δεν μπορούσε να της καταλογισθεί.

80 Ως εκ τούτου, για να είναι αρκούντως αιτιολογημένη έναντι της προσφεύγουσας, η προσβαλλομένη απόφαση έπρεπε να εκθέτει εμπεριστατωμένα τους λόγους που δικαιολογούν γιατί η παράβαση πρέπει να καταλογισθεί σ' αυτήν.

81 Δεδομένου ότι οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας αφορούν ειδικότερα τις αιτιολογικές σκέψεις 155 έως 157 της αποφάσεως, πρέπει να ερευνηθεί αν οι σκέψεις αυτές περιέχουν επαρκή αιτιολογία.

82 Κατά την αιτιολογική σκέψη 155, πρώτο εδάφιο, «η εξαγορά, από το σουηδικό όμιλο δασοκομικών προϊόντων SCA, της Reedpack plc, του τελευταίου ιδιοκτήτη της Colthrop Board Mill, δεν παρουσιάζει κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα βάσει της προσέγγισης που περιγράφεται στην αιτιολογική σκέψη 143» (βλ. σκέψη 67 ανωτέρω).

83 Στην αιτιολογική σκέψη 155, δεύτερο εδάφιο, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η Reed P & B περιλαμβάνεται στον κατάλογο των μελών της PG Paperboard.

84 Ακολούθως, στην αιτιολογική σκέψη 156, πρώτο εδάφιο, εξηγεί ότι:

«Υπάρχει μια σαφής συνέχεια μεταξύ της Reed Paper & Board (UK) Ltd, της SCA Aylesford Ltd και της SCA Holding Ltd: αποτελούν μία και την αυτή οντότητα που φέρει διαφορετικές επωνυμίες. Παρά το γεγονός ότι τον Μάιο του 1991 η χαρτοποιία Colthrop πωλήθηκε, η SCA Holding Ltd εξακολουθούσε να υπάρχει. Η ευθύνη για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη δεν μεταβιβάζεται στην Colthrop, που ήταν απλώς ένα από τα στοιχεία ενεργητικού της.»

85 Προς στήριξη του ισχυρισμού της, παραπέμπει (ίδια αιτιολογική σκέψη) στην προαναφερθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής (σκέψεις 236 έως 240), αφαιρώντας έτσι κάθε περιθώριο αμφιβολίας από τη θεώρησή της.

86 Εν όψει αυτών των στοιχείων της αποφάσεως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η Επιτροπή εξέθεσε επαρκώς τους λόγους που την ώθησαν να απευθύνει την απόφαση στην προσφεύγουσα.

87 Οι αιτιολογικές σκέψεις 155 έως 157 της αποφάσεως περιέχουν επίσης αφενός μεν τις κυριοτέρες αντιρρήσεις της προσφεύγουσας ως προς την ταυτότητα της επιχειρήσεως που πρέπει να υποστεί τις συνέπειες της παραβάσεως, αφετέρου δε τις απαντήσεις της Επιτροπής σ' αυτές τις αντιρρήσεις.

88 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή εξέτασε και αξιολόγησε τα επιχειρήματα που είχε προβάλει κατά τη διοικητική διαδικασία η προσφεύγουσα.

89 Υπό το πρίσμα των επιχειρημάτων αυτών, συνεπώς, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η ύπαρξη επαρκούς αιτιολογίας.

90 Τέλος, κατά το μέτρο που τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 73 έως 76 επιχειρήματα της προσφεύγουσας αμφισβητούν απλώς το βάσιμον των λόγων που ώθησαν την Επιτροπή να απευθύνει σ' αυτήν την απόφαση, η εξέτασή τους εκφεύγει του ελέγχου που πρέπει να ασκηθεί στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά δεν ασκούν επιρροή.

91 Κατά συνέπεια, ο παρών λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Γ — *Επί του λόγου περί εσφαλμένης εκτιμήσεως της διαρκείας της παραβάσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

92 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κάθε συμμετοχή της Colthrop στις συναντήσεις των διαφόρων οργάνων της PG Paperboard και στις δραστηριότητές του έπαυσε στα τέλη Νοεμβρίου 1990, όταν η SCA αντελήφθη ότι, εντός του φορέα αυτού, υπήρχε ενδεχόμενο παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού (βλ. επίσης αιτιολογική σκέψη 157, τελευταία περίοδος, της αποφάσεως). Επομένως, η Επιτροπή φέρει το βάρος να αποδείξει τον ισχυρισμό της ότι η παράβαση εξακολούθησε να παράγει αποτελέσματα και μετά τη χρονολογία αυτή (προαναφερθείσα απόφαση Enichem Anic κατά Επιτροπής, σκέψεις 90 έως 100). Δεν προσκόμισε όμως την παραμικρή απόδειξη αυτού του ισχυρισμού, αλλά προέβαλε απλές ανεπιβεβαίωτες εικασίες.

93 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα αποκρούει τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η Colthrop εφάρμοσε ανατίμηση που είχε αποφασιστεί τον Οκτώβριο του 1990 με σκοπό να τεθεί σε εφαρμογή μεταξύ Ιανουαρίου και Απριλίου 1991. Υποστηρίζει ότι οι πραγματικές τιμές της Colthrop στις αρχές του 1991 δεν ακολούθησαν ούτε το ποσό ούτε το χρονοδιάγραμμα αυτής της ανατιμήσεως. Στα τέλη Οκτωβρίου του 1990, η Colthrop ανήγγειλε ανατίμηση 40 λίρες στερλίνες (UK£) ανά τόννο, που έμελλε να ισχύσει από τα τέλη Ιανουαρίου 1991. Στην πραγματικότητα, η εν λόγω ανατίμηση καθυστέρησε, για τους μεγαλυτέρους πελάτες, μέχρι την 1η Μαρτίου ή την 1η Απριλίου 1991. Η Colthrop μετέβαλε δηλαδή, μονομερώς και ανεξαρτήτως, την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της ανατιμήσεως. Επί πλέον, αυτή ήταν δικαιολογημένη λόγω αυξήσεως του κόστους και βελτιώσεως του προϊόντος.

94 Η Επιτροπή φρονεί ότι καλώς έκρινε, ως προς τον προσδιορισμό της διάρκειας της διαπραχθείσας παραβάσεως, ότι αυτή εξακολούθησε να παράγει αποτελέσματα μέχρι ότου τέθηκε τέρμα στη σύμπραξη στο σύνολό της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

95 Το καθεστώς ανταγωνισμού που θεσπίστηκε με τα άρθρα 85 επ. της Συνθήκης ενδιαφέρεται μάλλον για τα οικονομικά αποτελέσματα των συμφωνιών ή οποιασδήποτε ανάλογης μορφής συνεννοήσεως ή συντονισμού, παρά για το νομικό τους τύπο. Κατά συνέπεια, στην περίπτωση συμπράξεων που έχουν παύσει να ισχύουν, για να έχει εφαρμογή το άρθρο 85 αρκεί να εξακολουθούν να παράγουν τα αποτελέσματά τους πέρα από την τυπική τους περάτωση (βλ., π.χ., απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1985, 243/83, Binon, Συλλογή 1985, σ. 2015, σκέψη 17).

96 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι μετείχε στη σύμπραξη κατά τον μήνα Οκτώβριο του 1990, όταν αναγγέλθηκε η τελευταία εναρμονισμένη ανατίμηση, μεταξύ άλλων και από την προσφεύγουσα (βλ. τον συνημμένο στην απόφαση πίνακα 4).

97 Ως προς την πραγματική εφαρμογή αυτής της ανατιμήσεως, που έπρεπε να τεθεί σε ισχύ από τον Ιανουάριο του 1991, η προσφεύγουσα, με επιστολή της 23ης Ιανουαρίου 1991, γνωστοποίησε τις ακόλουθες πληροφορίες στη νομική υπηρεσία της μητρικής εταιρίας του ομίλου SCA:

«Αναγγείλαμε ανατίμηση κατά 40 UK£ ανά τόννο από τα τέλη Ιανουαρίου 1991. Η ανατίμηση αυτή συνάντησε ισχυρή αντίσταση και φοβηθήκαμε ότι θα καθυστερούσε ή θα μειωνόταν αισθητά. Τώρα ξέρουμε ότι οι περισσότεροι πελάτες μας θα πληρώσουν τη νέα τιμή από την προβλεφθείσα ημερομηνία, ενώ μερικοί μεγάλοι πελάτες, θα καθυστερήσουν την εφαρμογή της μέχρι την 1η Μαρτίου ή την 1η Απριλίου 1991. Πάντως, η παρούσα κατάσταση είναι καλύτερη απ' ό,τι είχαμε προβλέψει πρόσφατα.»

98 Προκύπτει έτσι σαφώς ότι προσπάθησε να εξασφαλίσει την εφαρμογή στην πράξη, στη συμφωνηθείσα ημερομηνία, της εναρμονισμένης ανατιμήσεως που είχε αναγγελθεί τον Οκτώβριο του 1990. Εφόσον, λοιπόν, η προσφεύγουσα έδρασε στην αγορά σύμφωνα με τη συνομολογηθείσα συμπεριφορά, η σύμπραξη εξακολούθησε να παράγει τα αποτελέσματά της, όσον την αφορά, και πέραν του Νοεμβρίου του 1990, αφότου έπαυσε να παρίσταται στις συναντήσεις των οργάνων της PG Paperboard.

99 Εφόσον οι συνομολογηθείσες μεταξύ των επιχειρήσεων τιμές εξακολουθούσαν να ισχύουν τον Απρίλιο του 1991, όταν δηλαδή οι υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων επιχειρήσεων σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού 17, ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι ο τερματισμός της διαπραχθείσας από την προσφεύγουσα παραβάσεως επήλθε τον Απρίλιο του 1991.

100 Εν όψει των προεκτεθέντων, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως ή μειώσεως του προστίμου

A — *Επί του λόγου ακυρώσεως ότι κακώς η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη διάφορες ειδικές περιστάσεις*

101 Η προσφεύγουσα επικαλείται σειρά περιστάσεων που έπρεπε — όπως υποστηρίζει — να ληφθούν υπόψη ως ελαφρυντικές περιστάσεις κατά την επιμέτρηση του προστίμου που της επιβλήθηκε. Εν προκειμένω, πρέπει να εξετασθεί καθεμιά από τις περιστάσεις αυτές χωριστά.

Επί της αιτιάσεως ότι η Colthrop αντιπροσώπευε απειροελάχιστο τμήμα των δραστηριοτήτων της Reedpack τις οποίες είχε εξαγοράσει ο όμιλος SCA και ότι δεν ήταν ουσιαστικά ενσωματωμένη στον όμιλο SCA

102 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Colthrop αντιπροσώπευε απειροελάχιστο τμήμα των δραστηριοτήτων της Reedpack τις οποίες είχε εξαγοράσει ο όμιλος SCA, διότι οι πωλήσεις της αντιπροσώπευαν μόνο το 2,3 % του κύκλου εργασιών της Reedpack. Επί πλέον, ο όμιλος SCA είχε την πρόθεση να μεταπωλήσει την Colthrop, πράγμα το οποίο έπραξε το 1991. Κανείς εκπρόσωπος του ομίλου δεν είχε καν επισκεφθεί αυτή την επιχείρηση πριν από την εξαγορά της Reedpack. Τέλος, τα πενιχρά αποτελέσματα της Colthrop δυσχέραναν την πώλησή της σε λογική τιμή.

103 Τα στοιχεία αυτά έχουν σημασία για να φωτισθούν δύο κριτήρια τα οποία η Επιτροπή ισχυρίζεται, στην αιτιολογική σκέψη 169 της αποφάσεως, ότι έλαβε υπόψη, ήτοι το βάρος της οικείας επιχειρήσεως και ο ρόλος τον οποίο διαδραμάτισε κάθε επιχείρηση. Αποδεικνύουν ότι η Colthrop ήταν μικρών διαστάσεων, ότι η SCA και η προσφεύγουσα δεν είχαν συμφέρον στις δραστηριότητες του κλάδου του χαρτονιού και ότι δεν μετείχαν σε αυτές.

104 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι δικαίως η διαπιστωθείσα παραβατική συμπεριφορά καταλογίσθηκε στην προσφεύγουσα.

105 Όσον αφορά τις μικρές διαστάσεις της Colthrop, υπενθυμίζεται ότι το επιβληθέν πρόστιμο υπολογίσθηκε με βάση τον κύκλο εργασιών τον οποίο πραγματοποίησε στην κοινοτική αγορά χαρτονιού το 1990 η προσφεύγουσα μέσω της χαρτονοποιίας Colthrop. Επομένως, κατά την επιμέτρηση του προστίμου, η Επιτροπή έλαβε υπόψη την οικονομική ισχύ της προσφεύγουσας στην οικεία αγορά.

106 Ως προς την επιχειρηματολογία ότι ο κλάδος του χαρτονιού και ειδικότερα η χαρτονοποιία του Colthrop δεν εμφάνιζαν κανένα συμφέρον για τον όμιλο SCA, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή απέδειξε όντως ότι η προσφεύγουσα παρέβη εκ προθέσεως το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Επί πλέον, εφόσον ο όμιλος SCA δεν ήταν αποδέκτης της αποφάσεως, ούτε του προσάπτεται στην απόφαση ότι ήταν αναμεμειγμένος, ως μητρική εταιρία της προσφεύγουσας, στη διαπιστωθείσα παράβαση, το ζήτημα αν ο κλάδος του χαρτονιού εμφάνιζε ή όχι συμφέρον για τον όμιλο SCA δεν ασκεί επιρροή.

107 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Επί της αιτιάσεως ότι ο όμιλος SCA δεν είχε ανάμειξη στη διαχείριση της Colthrop και στις φερόμενες παραβάσεις

108 Η προσφεύγουσα επαναλαμβάνει τα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, για ν' αποδείξει ότι η SCA δεν είχε καμμία ανάμειξη στη διαχείριση της Colthrop. Η μη ανάμειξη της μητρικής εταιρίας έπρεπε να ληφθεί υπόψη, εφόσον αυτήν βαρύνει το πρόστιμο, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν είναι παρά μια απλή εταιρία holding.

109 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η παραβατική συμπεριφορά καλώς καταλογίστηκε στην προσφεύγουσα, το αν ο όμιλος SCA ήταν ή όχι αναμεμειγμένος στη διαχείριση της Colthrop και το αν η τελική μητρική εταιρία του ομίλου είχε ή όχι γνώση της παραβατικής συμπεριφοράς δεν ασκεί επιρροή στην επιμέτρηση του προστίμου.

110 Επομένως, η εν λόγω αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως ότι η διαπραχθείσα από την Colthrop παράβαση τερματίστηκε τον Νοέμβριο του 1990

111 Η προσφεύγουσα επαναλαμβάνει ότι η συμμετοχή της Colthrop στις συναντήσεις των διαφόρων οργάνων της PG Paperboard και στις δραστηριότητές του έπαυσε στα τέλη Νοεμβρίου 1990 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 92 επ.). Επομένως, η Colthrop δεν χρειαζόταν να «λάβει τις αποστάσεις της» από την αναγγελθείσα από τη σύμπραξη ανατίμηση των αρχών 1991, εφόσον τότε δεν συνδεόταν με αυτήν.

112 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι ορθώς θεωρήθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε μετάσχει στη διαπιστωθείσα παράβαση μέχρι τον Απρίλιο του 1991 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 95 επ.).

113 Συνεπώς, η παρούσα αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι ο όμιλος SCA εφαρμόζει αυστηρή πολιτική προλήψεως των παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού

114 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η SCA ακολούθησε, από το 1988 και μετέπειτα, αυστηρή πολιτική προλήψεως των παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού· για να εξηγηθεί, μάλιστα, η πολιτική αυτή στο προσωπικό, διεξήχθηκαν στις σημαντικότερες εγκαταστάσεις του ομίλου στην Ευρώπη. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για τη συμπεριφορά που προσάπτεται σε μιαν άλλη επιχείρηση η οποία σαφώς διαφοροποιείται από τις προσπάθειες τις οποίες κατέβαλε η SCA για να συμμορφωθεί προς τους κοινοτικούς κανόνες του ανταγωνισμού.

115 Η Επιτροπή τονίζει ιδίως ότι το εν λόγω πρόγραμμα ευθυγραμμίσεως αποδείχθηκε αναποτελεσματικό, εφόσον τίποτε δεν έγινε για να προληφθεί η συνέχιση της παραβάσεως.

116 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, ιδίως, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως, το πλαίσιό της και ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων, και τούτο χωρίς να υφίσταται δεσμευτικός ή εξαντλητικός κατάλογος κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη (διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψη 54). Μεταξύ των στοιχείων που μπορούν να ληφθούν υπόψη ως ελαφρυντικές περιστάσεις συμπεριλαμβάνεται η εφαρμογή προγράμματος συμμορφώσεως (βλ. σχετικώς απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994, T-77/92, Parker Pen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-549, σκέψη 93).

117 Εν προκειμένω, ναι μεν η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έπαυσε να μετέχει στις συναντήσεις της PG Paperboard μόλις αντελήφθη, κατόπιν καταθέσεως της καταγγελίας της BPIF, το ενδεχόμενο παραβάσεως των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού (βλ. αιτιολογική σκέψη 163, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως), ορθώς όμως η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η παράβαση συνεχίστηκε μέχρι τον Απρίλιο του 1991 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 95 επ.).

118 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το προβαλλόμενο πρόγραμμα ευθυγραμμίσεως αποδείχθηκε αναποτελεσματικό, και ότι, επομένως, η Επιτροπή δεν όφειλε να το λάβει υπόψη ως ελαφρυντική περίσταση.

119 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι η Colthrop ήταν μέλος πολύ δευτερεύουσας σημασίας της PG Paperboard

— Επιχειρήματα των διαδίκων

120 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται τα εξής:

— η Colthrop δεν ήταν μια από τους «επί κεφαλής», το δε μέγεθός της ήταν πολύ ισχνό για να της αποδώσουν αυτοί σημασία·

— η Colthrop ήταν μικρός παραγωγός που κατασκεύαζε αποκλειστικά χαρτόνι GD, η δε Επιτροπή παραδέχεται ότι η συμπαιγνία είχε μικρότερη επιτυχία για την ποιότητα αυτή·

— η Colthrop ουδέποτε μετέσχε στις συναντήσεις της PWG·

— η Colthrop σπανιότατα μνημονεύεται στα έγγραφα τα οποία επικαλείται η Επιτροπή·

— η Colthrop δεν ήταν μέλος της Paper Agents Association, που φέρεται ότι εκτελούσε τις παραβάσεις σε εθνικό επίπεδο (αιτιολογικές σκέψεις 94 έως 99 της αποφάσεως)·

— κατ' αντίθεση προς τους άλλους παραγωγούς, η Colthrop δεν παρέστη σε καμμία συνάντηση της PG Paperboard, αφότου δημοσιοποιήθηκε η κατατεθείσα καταγγελία στα τέλη Νοεμβρίου 1990·

— η Colthrop δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των επιχειρήσεων που κατηγορούνται ότι έλαβαν μέρος στο σύστημα ελέγχου του όγκου παραγωγής.

121 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μην απευθύνει την απόφαση σε ορισμένες επιχειρήσεις σημαντικότερες από την Colthrop (από άποψη πωλήσεως χαρτονιού στην Κοινότητα) και ίσως όχι λιγότερο σημαντικές από την Colthrop στο πλαίσιο της συμπράξεως. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν αποκλείεται η Επιτροπή να επηρεάστηκε από το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο της αποκαλύψεως της παραβάσεως, η Colthrop ανήκε στον όμιλο SCA.

122 Τέλος, η προσφεύγουσα τονίζει ότι ουδέποτε αμφισβήτησε τη συμμετοχή της Colthrop σε κοινό τομεακό σχέδιο αντίθετο προς το άρθρο 85 της Συνθήκης. Ζητεί απλώς να εφαρμόσει η Επιτροπή τα κριτήρια επιμετρήσεως του προστίμου τα οποία όρισε η ίδια.

123 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι διαπίστωσε ότι όλοι οι αποδέκτες της αποφάσεως μετείχαν σε ενιαία παράβαση, που συνίστατο σε κοινό τομεακό σχέδιο περιορισμού του ανταγωνισμού που περιελάμβανε εναρμονισμένες ανατιμήσεις, συμφωνία περί κατανομής των αγορών, εναρμονισμένα μέτρα ελέγχου της προσφοράς και ανταλλαγή εμπορικών πληροφοριών που αποσκοπούσαν στην υποστήριξη αυτών των πολιτικών (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 116 της αποφάσεως). Όλοι οι αποδέκτες της αποφάσεως διέπραξαν την παράβαση αυτή στο σύνολό της, πράγμα που δικαιολόγησε τα επιβληθέντα πρόστιμα. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ζητεί μείωση του προστίμου της επικαλούμενη ότι δεν έλαβε μέτρα περιορισμού της παραγωγής της. Ασφαλώς, στον περιορισμό αυτόν προέβησαν μόνον οι μεγάλοι παραγωγοί που παρίσταντο στις συναντήσεις της PWG. Το έπραξαν όμως προς όφελος όλων των επιχειρήσεων που μετείχαν στην παράβαση. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί, επομένως, να ζητεί μείωση του προστίμου με την αιτιολογία ότι είχε «περιθωριακή συμμετοχή» στη σύμπραξη.

124 Επί πλέον, η Reed P & B παρίστατο συχνά στις συναντήσεις της συμπράξεως. Ουδέποτε όμως ελέχθη ότι είχε παραστεί στις συναντήσεις της PWG. Δεδομένου ότι παρίστατο ιδίως στις συναντήσεις της JMC και εφάρμοζε τις συμφωνούμενες τιμές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είχε περιθωριακή συμμετοχή και να τύχει, γι' αυτό, μειώσεως του προστίμου. Δεν υπήρχαν περιθωριακώς μετέχοντες, αλλά μόνον απλά μέλη και «επί κεφαλής».

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

125 Κατά την επιμέτρηση του επιβληθέντος σε καθέναν από τους αποδέκτες της αποφάσεως προστίμου, η Επιτροπή έλαβε, μεταξύ άλλων, υπόψη τον ρόλο που διαδραμάτισε κάθε επιχείρηση στις ρυθμίσεις αθέμιτης συνεργασίας (αιτιολογική σκέψη 169, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως). Όπως εξηγεί στην αιτιολογική σκέψη 170, οι επιχειρήσεις που μετείχαν στις συναντήσεις της PWG εθεωρούντο, κατ' αρχήν, ως «επί κεφαλής» της συμπράξεως, ενώ οι λοιπές επιχειρήσεις εθεωρούντο ως «απλά μέλη» της. Όπως διευκρίνισε με τα δικόγραφα που κατέθεσε στο Πρωτοδικείο καθώς και με απάντησή της σε γραπτή του ερώτηση η Επιτροπή, τα επιβληθέντα πρόστιμα είχαν ως βάση υπολογισμού τον κύκλο εργασιών τον οποίο πραγματοποίησε καθεμιά από τις αποδέκτριες της αποφάσεως επιχειρήσεις στην κοινοτική αγορά του χαρτονιού το 1990, και, για να καθοριστεί, ακολούθως, το επιβλητέο πρόστιμο, εφαρμόστηκαν οι βασικοί συντελεστές για τις μεν επιχειρήσεις που θεωρούνται «επί κεφαλής» της συμπράξεως το 9 %, για τις δε λοιπές το 7,5 % αυτού του κύκλου εργασιών.

126 Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώθηκαν από τον πίνακα τον οποίον προσκόμισε η Επιτροπή εις απάντηση γραπτής ερωτήσεως του Πρωτοδικείου.

127 Η προσφεύγουσα δηλώνει ότι δεν αμφισβητεί τη συμμετοχή της Colthrop στο κοινό σχέδιο περιορισμού του ανταγωνισμού που περιγράφεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως. Ούτε αμφισβητεί την επιχειρούμενη στην απόφαση περιγραφή του ρόλου καθενός από τα όργανα της PG Paperboard.

128 Συναφώς, όπως προκύπτει από την απόφαση, η PWG ήταν το όργανο εντός του οποίου ελαμβάνοντο οι κυριότερες αποφάσεις που είχαν αντίθετο στον ανταγωνισμό αντικείμενο. Περαιτέρω, παρ' όλον ότι η Επιτροπή θεωρεί ότι όλες οι μνημονευόμενες στο άρθρο 1 της αποφάσεως επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούνται ως μετασχούσες στο σύνολο των απαριθμουμένων στη διάταξη αυτή συστατικών της παραβάσεως στοιχείων, από την απόφαση προκύπτει ότι

η συμπαιγνία που σκοπό είχε τη διατήρηση των μεριδίων αγοράς των κυριοτέρων παραγωγών σε σταθερά επίπεδα, με περιστασιακές τροποποιήσεις, αφορούσε μόνο τα μερίδια αγοράς των επιχειρήσεων που είχαν μετάσχει στις συναντήσεις της PWG (αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 60 της αποφάσεως). Τέλος, η Επιτροπή παραδέχεται ότι, όσον αφορά τη συμπαιγνία ως προς τα διαστήματα παύσεως λειτουργίας των εγκαταστάσεων, «φαίνεται για μια ακόμη φορά ότι οι κυριότεροι παραγωγοί ήταν εκείνοι που επωμίζονταν το βάρος της μείωσης της παραγωγής για τη διατήρηση των επιπέδων των τιμών» (αιτιολογική σκέψη 71, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως).

129 Εν όψει των στοιχείων αυτών, η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν αξιολόγησε ορθώς τον ρόλο της στη σύμπραξη δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

130 Πρώτον, η προσφεύγουσα δεν θεωρήθηκε ως μία από τους «επί κεφαλής» της συμπράξεως. Η Επιτροπή, επομένως, έλαβε υπόψη τη μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συναντήσεις της PWG. Ορθώς άλλωστε εξετίμησε τη σοβαρότητα της παραβάσεως την οποία διέπραξαν αφενός μεν οι «επί κεφαλής» της συμπράξεως, αφετέρου δε τα «κοινά μέλη» αυτής, ορίζοντας, για τον υπολογισμό των επιβληθέντων προστίμων στη μεν πρώτη κατηγορία επιχειρήσεων τον βασικό συντελεστή του 9 %, στη δε δεύτερη του 7,5 % του οικείου κύκλου εργασιών.

131 Δεύτερον, στην απόφαση εξηγείται ότι οι επιχειρήσεις που δεν μετείχαν στις συναντήσεις της PWG ενημερώνονταν για τις αποφάσεις που ελάμβανε αυτή κατά τις συναντήσεις της JMC και ότι το όργανο αυτό αποτελούσε το κύριο πλαίσιο τόσο για την προπαρασκευή των αποφάσεων τις οποίες ελάμβανε η PWG όσο και για τις λεπτομερείς συζητήσεις επί της εφαρμογής των εν λόγω αποφάσεων (βλ. ιδίως αιτιολογικές σκέψεις 44 έως 48 της αποφάσεως). Υπ' αυτές τις συνθήκες, άπαξ η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε την περιεχομένη στην απόφαση περιγραφή των καθηκόντων της JMC ούτε τη συμμετοχή της Colthrop στα διάφορα συστατικά στοιχεία της παραβάσεως, συγκαταλεγόταν δε μεταξύ των τακτικότερων μελών των συναντήσεων της JMC (βλ. τον συνημμένο στην απόφαση πίνακα 4), δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να θεωρήσει ότι είχε διαδραματίσει λιγότερο σημαντικό ρόλο απ' ό,τι άλλες επιχειρήσεις που θεωρήθηκαν «κοινά μέλη».

132 Το ότι η προσφεύγουσα δεν μετέσχε στις συναντήσεις των διαφόρων οργάνων της PG Paperboard μετά τον Νοέμβριο του 1990 ουδόλως μεταβάλλει τη διαπίστωση αυτή, δεδομένου ότι η παράβαση συνεχίστηκε μέχρι τον Απρίλιο του 1991 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 95 επ.).

133 Τρίτον, ελήφθη κατ' ανάγκην υπόψη το βάρος κάθε επιχειρήσεως στον κλάδο του χαρτονιού, εφόσον ο πραγματοποιηθείς σ' αυτόν τον κλάδο κύκλος εργασιών ελήφθη υπόψη ως κύκλος εργασιών αναφοράς για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε σε καθέναν από τους αποδέκτες της αποφάσεως. Κακώς, επομένως, ισχυρίζεται η προσφεύγουσα ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το μικρό μέγεθος και το περιορισμένο βάρος της Colthrop στον κλάδο.

134 Όσον αφορά, τέλος, το γεγονός ότι η Colthrop παρήγε μόνο χαρόνι GD, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η παράβαση αφορούσε τόσο το χαρτόνι GC, το χαρτόνι SBS, όσο και το χαρτόνι GD, και ότι η ατομική της συμπεριφορά δεν συνέβαλε στην άμβλυνση των αντιθέτων στον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων της παραβάσεως (βλ. επίσης σκέψεις 143 επ. κατωτέρω). Υπ' αυτές τις συνθήκες, δικαιολογημένα η Επιτροπή δεν δέχτηκε, ως ελαφρυντική περίσταση, το ότι η σύμπραξη είχε ίσως μικρότερη επιτυχία για τη μοναδική ποιότητα χαρτονιού την οποία κατασκευάζει η Colthrop.

135 Βάσει των προεκτεθέντων, η παρούσα αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι οι τιμές της Colthrop δεν αντιστοιχούσαν προς τις αναγγελλόμενες τιμές της συμπράξεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

136 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων (σ. 15 έως 20), εξήγησε γιατί η τιμολογιακή πολιτική της Colthrop δεν

είχε, εν γένει, σχέση με τις φαινομενικές τιμές της συμπράξεως. Εξήγησε, περιγράφοντας την εξέλιξη των αναγγελλομένων και των εφαρμοζομένων τιμών της με βάση αντιπροσωπευτικό δείγμα οκτώ πελατών, πώς για τρεις εξ αυτών οι τιμές είχαν αυξηθεί μόνο κατά 10 έως 15 %, ενώ ο τιμοκατάλογος της Colthrop είχε αυξηθεί, κατά μέσον όρο, σχεδόν κατά 30 % και η μέση τιμή της συμπράξεως κατά πλέον του 35 %. Οι τιμές μάλιστα που ίσχυαν για έναν από τους πελάτες μειώθηκαν. Τέλος, για τους τέσσερις υπολειπομένους πελάτες, οι τιμές δεν ακολούθησαν ούτε τον τιμοκατάλογο της Colthrop ούτες τις αναγγελλόμενες από τη σύμπραξη τιμές.

137 Ακόμη και οι αναγγελλόμενες από την Colthrop τιμές δεν φαίνεται να ακολουθούσαν τις αναγγελλόμενες τιμές της συμπράξεως. Η Colthrop δεν ακολούθησε ορισμένες από τις ανατιμήσεις της συμπράξεως, οι οποίες δεν αφορούσαν την ποιότητα GD ούτε τη βρετανική αγορά. Περαιτέρω, οι ανατιμήσεις της Colthrop δεν συνέπεσαν ούτε με το χρονοδιάγραμμα ούτε με το ύψος των ανατιμήσεων των άλλων παραγωγών. Τέλος, δικαιολογούνταν από αυξήσεις του πραγματικού κόστους.

138 Η προσφεύγουσα τονίζει ότι δεν αμφισβητεί ότι μετείχε σε παράβαση στο άρθρο 85 της Συνθήκης. Διατείνεται όμως ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η Colthrop δεν είχε θέσει σε εφαρμογή τις αποφάσεις της συμπράξεως για τις τιμές. Αυτό δείχνει ότι η συμπεριφορά της Colthrop δεν έπληξε τον ανταγωνισμό ούτε επηρέασε τους πελάτες. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, ότι η Επιτροπή δικαιολογεί το υψηλότερο ποσό του προστίμου σε σχέση με την απόφαση Πολυπροπυλενίου με το γεγονός ότι η σύμπραξη επέτυχε σε μεγάλο βαθμό τους στόχους της. Το επιχείρημα αυτό όμως δεν ισχύει για την Colthrop, της οποίας η παράβαση ήταν λιγότερο σοβαρή.

139 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δείχνει απλώς τη διάκριση που υπήρχε μεταξύ του τιμοκαταλόγου και της πράγματι εφαρμοσθείσας τιμής και τονίζει ότι μέλημα της συμπράξεως ήταν οι τιμοκαταλόγοι. Περαιτέρω, παραπέμπει στις αιτιολογικές σκέψεις 89, 101 και 102 της αποφάσεως.

140 Οι αναγγελλόμενες ανατιμήσεις της προσφεύγουσας αντιστοιχούσαν προς τις τιμές που συμφωνήθηκαν σε διάφορες περιπτώσεις (βλ. συνημμένους στην απόφαση πίνακες, σχετικά με τις πρωτοβουλίες ανατιμήσεως). Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν ανατρέπουν το γεγονός ότι η βάση των εφαρμοζομένων στους πελάτες τιμών ήταν ο τιμοκατάλογος που περιελάμβανε τη συμφωνηθείσα τιμή. Τέλος, κανείς άλλος παραγωγός δεν παραπονέθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν εφάρμοζε τη συμφωνηθείσα τιμή, ενώ τέτοιες ενδείξεις υπήρχαν για τουλάχιστον ένα άλλο μέλος της συμπράξεως (αιτιολογική σκέψη 59 της αποφάσεως).

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

141 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη συμμετοχή της Colthrop στη συμπαιγνία ως προς τις τιμές που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως. Ορθώς της καταλογίστηκε η παραβατική αυτή συμπεριφορά. Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την εκτίμηση της Επιτροπής για τα γενικά αποτελέσματα της εν λόγω συμπαιγνίας στην αγορά (βλ. ιδίως αιτιολογικές σκέψεις 100 έως 102, 115, και 135 έως 137 της αποφάσεως).

142 Το ότι μια επιχείρηση, που αποδεικνύεται ότι μετέχει με τους ανταγωνιστές της σε συνεννόηση ως προς τις τιμές, δεν συμπεριφέρθηκε στην αγορά όπως είχε συμφωνήσει με τους ανταγωνιστές της δεν συνιστά κατ' ανάγκην στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη, ως ελαφρυντική περίσταση, κατά την επιμέτρηση του επιβλητέου προστίμου. Συγκεκριμένα, μια επιχείρηση που, παρά τη διαβούλευση με τους ανταγωνιστές της, ακολουθεί μια λίγο ως πολύ ανεξάρτητη πολιτική στην αγορά ενδέχεται απλώς να επιχειρεί να χρησιμοποιήσει τη σύμπραξη προς όφελός της.

143 Εν προκειμένω, τα παρεχόμενα από την προσφεύγουσα στοιχεία δεν δικαιολογούν την κρίση ότι η πραγματική συμπεριφορά της στην αγορά ήταν ικανή να αντιστρατευθεί τα αντίθετα στον ανταγωνισμό αποτελέσματα της διαπιστωθείσας παραβάσεως. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα προσκομίζει, προς στήριξη της παρούσας αιτιάσεως, διαγράμματα στα οποία συγκρίνονται οι αναγγελθείσες από τη Stora τιμές, οι αναγγελθείσες από την προσφεύγουσα τιμές και οι τιμές των συναλλαγών της τελευταίας. Τα διαγράμματα όμως για τις τιμές συ-

ναλλαγών της προσφεύγουσας αφορούν μόνον οκτώ από τους πελάτες της, επιλεγμένους από την ίδια και χωρίς μνεία της ποσότητας που παρέδωσε σε καθέναν τους. Περαιτέρω, εμφαίνουν σημαντικότατες διακυμάνσεις, για καθέναν από τους εν λόγω πελάτες, των τιμών των συναλλαγών, οι οποίες μάλιστα είναι ενίοτε υψηλότερες από τις τιμές που είχε αναγγείλει τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Stora. Τέλος, στην απόφαση, η Επιτροπή παραδέχεται ότι οι τιμές των συναλλαγών δεν ήσαν πάντα οι ίδιες με τις αναγγελλόμενες τιμές. Επισημαίνει, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Έστω και εάν όλοι οι παραγωγοί επέμεναν στην εφαρμογή ολόκληρης της αύξησης, οι δυνατότητες των πελατών να μεταστραφούν προς φθηνότερες ποιότητες σήμαινε ότι ένας παραγωγός-προμηθευτής θα έπρεπε ίσως να προβεί σε παραχωρήσεις προς τους παραδοσιακούς πελάτες του όσον αφορά την έναρξη ισχύος της αύξησης ή να παράσχει συμπληρωματικά κίνητρα με τη μορφή επιστροφών ή μεγάλων εκπτώσεων, ανάλογα με τις παραγγελίες, προκειμένου να αποδεχθεί ο καταναλωτής ολόκληρη την αύξηση της βασικής τιμής. Συνεπώς, μια αύξηση θα χρειαζόταν ορισμένο χρονικό διάστημα έως ότου ολοκληρωθεί» (αιτιολογική σκέψη 101, έκτο εδάφιο).

144 Κατά συνέπεια, τα διαγράμματα τα οποία επικαλείται η προσφεύγουσα δεν δείχνουν ότι οι τιμές των συναλλαγών της διίσταντο αισθητά από εκείνες των λοιπών μελών της διαπιστωθείσας παραβάσεως.

145 Περαιτέρω, τονίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν υποστηρίζει ότι υπέστη πιέσεις από τις άλλες επιχειρήσεις που μετείχαν στη σύμπραξη. Ούτε υποστηρίζει ότι έλαβε δημοσία τις αποστάσεις της από τις αποφάσεις που ελαμβάνοντο, κατά τις συναντήσεις στις οποίες μετείχε, σχετικά με τις ανατιμήσεις.

146 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δικαιολογημένα η Επιτροπή δεν δέχθηκε ως ελαφρυντική περίσταση τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας στην αγορά, που φέρεται ως διισταμένη από τη συνομολογουμένη εντός της PG Paperboard.

147 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Β — *Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε στην SCA Holding/Colthrop τα κριτήρια που είχε ορίσει για τον καθορισμό των προστίμων ή ότι άσκησε διάκριση κατά την εφαρμογή τους*

Επιχειρήματα των διαδίκων

148 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, όπως προκύπτει από τις εξηγήσεις που παρέσχε το αρμόδιο επί θεμάτων ανταγωνισμού μέλος της Επιτροπής κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως Τύπου της 13ης Ιουλίου 1994, η Επιτροπή δέχτηκε να μειώσει κατά ένα τρίτον το ποσό των προστίμων που επέβαλε στις επιχειρήσεις οι οποίες δεν αμφισβήτησαν τους βασικούς πραγματικούς ισχυρισμούς που προέβαλε κατ' αυτών με την ανακοίνωση των αιτιάσεων η Επιτροπή.

149 Ο λόγος ακυρώσεως υποδιαιρείται ακολούθως σε δύο σκέλη.

150 Με ένα πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν έτυχε μειώσεως του προστίμου, παρ' όλον ότι, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, δεν αμφισβήτησε τους βασικούς πραγματικούς ισχυρισμούς που είχε δεχθεί η Επιτροπή κατά της Colthrop (βλ. αιτιολογική σκέψη 172 της αποφάσεως). Η διάκριση αυτή εις βάρος της είναι αδικαιολόγητη, πολλώ μάλλον που δεν είχε καν γνώση της παραβάσεως, ούτε διέθετε κανένα στοιχείο προς απόκρουση των πραγματικών ισχυρισμών της Επιτροπής.

151 Ο νομικός της ισχυρισμός ότι δεν έπρεπε να είναι αποδέκτρια της αποφάσεως ουδόλως θίγει το γεγονός ότι δεν αμφισβήτησε τους βασικούς πραγματικούς ισχυρισμούς της Επιτροπής. Η στάση της αυτή επέτρεψε στην Επιτροπή να κερδίσει χρόνο, πράγμα που χρησίμευσε, όπως φαίνεται, ως το βασικό κριτήριο για τη μείωση των προστίμων.

152 Με ένα δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ορισμένοι παραγωγοί, αν και ήσαν ήδη μέλη της PG Paperboard, δεν διαδραμάτισαν ενεργό ρόλο στη σύμπραξη πριν από τη σύσταση της JMC κατά τα τέλη του 1987 ή τις αρχές του 1988. Εφόσον η Colthrop ουδέποτε διαδραμάτισε ενεργό ρόλο εντός της PG Paperboard, η Επιτροπή όφειλε να την συγκαταλέξει μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών.

153 Ως προς το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα τίποτε δεν παραδέχτηκε, αλλά αμφισβήτησε απλώς την ευθύνη της, πράγμα που ουδόλως αποτελεί διευκόλυνση. Γεγονότα άξια ανταμοιβής είναι μόνον η διευκόλυνση της καταρτίσεως του φακέλου, η ομολογία παράνομης συμπεριφοράς και η εξοικονόμηση χρόνου. Κατά συνέπεια, η αμφισβήτηση της ιδιότητας του αποδέκτη δεν είναι άξια ανταμοιβής, αν μάλιστα ληφθεί υπόψη ότι η Επιτροπή αναγκάστηκε να εξηγήσει διεξοδικά, στις αιτιολογικές σκέψεις 154 έως 157 της αποφάσεως, για ποιους λόγους η προσφεύγουσα καλώς ήταν αποδέκτρια αυτής.

154 Η Επιτροπή δεν απαντά στο δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

155 Ως προς το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, υπενθυμίζεται ότι, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, η προσφεύγουσα επισημαίνει:

«Η SCA Holding μειονεκτεί στην άμυνά της διότι κανείς εντός του ομίλου δεν γνωρίζει οτιδήποτε για τις δραστηριότητες της PG Paperboard, ούτε για την περιγραφόμενη στην ανακοίνωση των αιτιάσεων συμπεριφορά. Περαιτέρω, η SCA ουδέποτε έδρασε στον κλάδο του χαρτονιού, ούτε έχει καμμία γνώση του κλάδου αυτού. Γι' αυτό, η SCA holding δεν είναι σε θέση ν' εκφρασθεί — ούτε και εκφράζεται — επί της υπάρξεως ή της εκτάσεως των φερομένων παραβάσεων» (σ. 2).

156 Η Επιτροπή καλώς έκρινε ότι η απάντηση αυτή της προσφεύγουσας δεν συνιστά συμπεριφορά δικαιολογούσα μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας κατά τη διοικητική διαδικασία. Τέτοια μείωση δικαιολογείται μόνον εάν η συμπεριφορά διευκόλυνε την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβάσεως και, ενδεχομένως, τον τερματισμό της (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, Τ-13/89, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1021, σκέψη 393).

157 Μια επιχείρηση που δηλώνει ρητά ότι δεν αμφισβητεί τους πραγματικούς ισχυρισμούς στους οποίους στηρίζει τις αιτιάσεις της η Επιτροπή ενδέχεται να θεωρηθεί ότι συμβάλλει στη διευκόλυνση του έργου της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού. Με τις αποφάσεις με τις οποίες διαπιστώνει παράβαση αυτών των κανόνων, η Επιτροπή δύναται να θεωρήσει ότι μια τέτοια συμπεριφορά συνιστά αναγνώριση των πραγματικών ισχυρισμών και, άρα, ως στοιχείο αποδείξεως του βασίμου αυτών. Μια τέτοια συμπεριφορά μπορεί, επομένως, να δικαιολογεί μείωση του προστίμου.

158 Άλλως έχουν τα πράγματα όταν μια επιχείρηση αμφισβητεί, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, τους βασικούς ισχυρισμούς που προβάλλει με αυτήν η Επιτροπή, δεν δίνει καμμία απάντηση ή απλώς δηλώνει, όπως η προσφεύγουσα, ότι δεν λαμβάνει θέση επί των υπ' αυτής προβαλλομένων ισχυρισμών. Πράγματι, τηρώντας μια τέτοια στάση κατά τη διοικητική διαδικασία, η επιχείρηση δεν συμβάλλει στη διευκόλυνση του έργου της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού.

159 Επομένως, όταν η Επιτροπή δηλώνει, στην αιτιολογική σκέψη 172, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως, ότι δέχτηκε να μειώσει κατά ένα τρίτον το ποσό των προστίμων που επέβαλε στις επιχειρήσεις οι οποίες, με την απάντησή τους στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, δεν αμφισβήτησαν τους βασικούς πραγματικούς ισχυρισμούς που προέβαλε κατ' αυτών με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι μειώσεις αυτές μπορούν να θεωρηθούν επιτρεπτές μόνον εφόσον οι οικείες επιχειρήσεις δήλωσαν ρητά ότι δεν αμφισβητούσαν τους εν λόγω ισχυρισμούς.

160 Και αν ακόμη υποτεθεί ότι, μειώνοντας τα πρόστιμα που επέβαλε σε επιχειρήσεις που δεν είχαν δηλώσει ρητά ότι δεν αμφισβητούσαν τους πραγματικούς ισχυρισμούς, η Επιτροπή εφάρμοσε παράνομο κριτήριο, πρέπει να υπομνησθεί ότι η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συνδυάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας, σύμφωνα με την οποία κανείς δεν μπορεί να επικαλείται υπέρ αυτού παρανομία που διαπράχθηκε προς όφελος τρίτου (βλ., π.χ., απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1985, 134/84, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 2225, σκέψη 14). Επομένως, εφόσον με την επιχειρηματολογία της η προσφεύγουσα επιδιώκει ακριβώς να της αναγνωρισθεί το δικαίωμα της παράνομης μειώσεως του προστίμου, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

161 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, από την αιτιολογική σκέψη 62 της αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι ορισμένοι παραγωγοί χαρτονιού, αν και ήσαν ήδη μέλη της PG Paperboard, φαίνεται ότι δεν είχαν διαδραματίσει ενεργό ρόλο σ' αυτήν πριν από τη σύσταση της JMC κατά τα τέλη του 1987 ή τις αρχές του 1988 και ότι οι παραγωγοί αυτοί έπρεπε να θεωρηθεί ότι άρχισαν να μετέχουν αργότερα μόνο στην παράβαση.

162 Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως, η προσφεύγουσα μετείχε στη διαπιστωθείσα παράβαση από τα μέσα του 1986. Κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί αυτή την αφετηριακή διαπίστωση, το ότι η Colthrop δεν διαδραμάτισε ενεργό ρόλο εντός της PG Paperboard πριν από τη σύσταση της JMC κατά τα τέλη του 1987 ή τις αρχές του 1988 δεν δικαιολογεί το να τύχει αυτή της ίδιας μεταχειρίσεως με τους παραγωγούς που θεωρήθηκαν ότι άρχισαν να μετέχουν στη διαπιστωθείσα παράβαση αργότερα.

163 Κατά συνέπεια, ούτε το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως μπορεί να γίνει δεκτό.

164 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Γ — *Επί του λόγου ακυρώσεως περί υπέρογκου σε απόλυτη αξία και δυσανάλογου χαρακτήρα του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου εν όψει της αθωότητάς της και των σκοπών του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17*

Επιχειρήματα των διαδίκων

165 Ο παρών λόγος υποδιαιρείται σε τρία σκέλη.

166 Με το πρώτο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ύψος του επιβληθέντος προστίμου — 7,5 % του ολικού κύκλου εργασιών της Colthrop στην οικεία αγορά και 9 % αν αφαιρεθούν οι εσωτερικές πωλήσεις — είναι αισθητά υψηλότερο απ' ό,τι τα πρόστιμα που έχουν επιβληθεί σε ανάλογες περιπτώσεις, αν ληφθεί υπόψη η εταιρία, ο όγκος των συναλλαγών της και ο βαθμός συμμετοχής της στην παράβαση. Διατείνεται ότι το μέσο επίπεδο των προστίμων που επιβλήθηκαν με την απόφαση Πολυπροπυλενίου ανερχόταν σε 4 % των πωλήσεων του οικείου προϊόντος από τους αποδέκτες στη Δυτική Ευρώπη.

167 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση Parker Pen κατά Επιτροπής (σκέψη 94), το ύψος του προστίμου πρέπει να υπολογίζεται με βάση αφενός μεν τον ολικό κύκλο εργασιών της επιχειρήσεως, που αποτελεί ένδειξη του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της, αφετέρου δε το ποσοστό του κύκλου εργασιών στη οικεία αγορά, που παρέχει κάποια ένδειξη όσον αφορά την έκταση της παραβάσεως. Δεδομένου ότι το επιβληθέν πρόστιμο υπολογίστηκε χωρίς να ληφθεί υπόψη ο ολικός κύκλος εργασιών της Colthrop, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι, κατά το έτος αναφοράς, η Colthrop δεν είχε πραγματοποιήσει κανένα κύκλο εργασιών εκτός της οικείας αγοράς. Συνεπώς, δεν έλαβε υπόψη το μικρό μέγεθος και τη μικρή ισχύ της Colthrop. Το επιβληθέν πρόστιμο, επομένως, είναι δυσανάλογο έναντι εκείνων που επιβλήθηκαν στις επιχειρήσεις που πραγματοποιούν σημαντικό κύκλο εργασιών εκτός της οικείας αγοράς. Ένα τέτοιο αποτέλεσμα αντιβαίνει προς τις επιταγές που διατύπωσε το Πρωτοδικείο στην προαναφερθείσα απόφαση Parker Pen κατά Επιτροπής.

168 Με το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι γενικός σκοπός των προστίμων είναι η εφαρμογή της κοινοτικής πολιτικής του ανταγωνισμού και η πρόληψη της επαναλήψεως των παραβάσεων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 45/69, Boehringer Mannheim κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 461, και της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80, 101/80, 102/80 και 103/80, Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825). Παραπέμποντας στα επιχειρήματα τα οποία ανέπτυξε προς στήριξη του ισχυρισμού της ότι κακώς είναι αποδέκτρια της αποφάσεως, υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, το πρόστιμο επιβάλλεται σε έναν αθώο θεατή και ότι η Επιτροπή δεν επιτυγχάνει έτσι κανέναν από τους στόχους του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

169 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, ελλείψει κατ' ιδίαν ελαφρυντικών περιστάσεων, το πρόστιμο πρέπει να καθορίζεται βάσει των κριτηρίων που ισχύουν για την παράβαση στο σύνολό της (αιτιολογικές σκέψεις 167 έως 169 της αποφάσεως). Τα κριτήρια αυτά είναι πρόσφορα και αναπτύσσονται επαρκώς στην απόφαση. Ειδικότερα, είναι παρόμοια, αν όχι τα ίδια, με εκείνα που έχουν επανειλημμένα επικυρώσει το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο (αποφάσεις του Πρωτοδικείου επί της αποφάσεως Πολυπροπυλενίου, ιδίως απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1991, Τ-1/89, Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-867). Τα κριτήρια που τίθενται για την παράβαση στο σύνολό της πρέπει να εφαρμοστούν στον κύκλο εργασιών κάθε αποδέκτη.

170 Εν προκειμένω, η σοβαρότητα και η διάρκεια της παραβάσεως δικαιολογούν το γενικά υψηλό επίπεδο των προστίμων. Συναφώς, η Επιτροπή συγκρίνει την υπό κρίση απόφαση με την απόφαση Πολυπροπυλενίου, όπου το μέσο επίπεδο των προστίμων ήταν 4 %, με βασικά πρόστιμα 4 έως 5 %. Το ελαφρώς υψηλότερο ύψος των προστίμων δικαιολογείται εδώ από το γεγονός ότι, αντιθέτως προς την κατάσταση που είχε διαπιστωθεί στην απόφαση Πολυπροπυλενίου, αφενός μεν η παράβαση εκδηλώθηκε σε μια εποχή όπου ο κλάδος είναι κερδοφόρος στο σύνολό του, αφετέρου δε η σύμπραξη επέτυχε σε μεγάλο βαθμό τους στόχους της. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο φαίνεται να εθεώρησε ότι τα επιβληθέντα με την απόφαση Πολυπροπυλενίου πρόστιμα θα μπορούσαν να είναι ακόμη υψηλότερα, εφόσον δέχτηκε ότι η σοβαρότητα της παραβάσεως τα δικαιολογούσε ευχερώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, Τ-3/89, Atochem κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1177, σκέψη 226).

171 Τονίζει ότι οι αποδέκτριες της αποφάσεως επιχειρήσεις στην παρούσα διαφορά δεν άντλησαν από την απόφαση Πολυπροπυλενίου, δημοσιευθείσα τον Αύγουστο του 1986, το συμπέρασμα ότι είχαν την υποχρέωση να τηρούν τον νόμο. Οι επιχειρήσεις αυτές, αντιθέτως, έλαβαν μέτρα που αποσκοπούσαν στην απόκρυψη των ενεργειών τους και επινόησαν εναλλακτικές εξηγήσεις για τις διαπιστωθείσες στην αγορά εξελίξεις.

172 Στην προσφεύγουσα επιβλήθηκε πρόστιμο διότι ήταν η αυτουργός της παραβάσεως Reed P & B, η δε παράβαση συνεχίστηκε και μετά την εμφάνιση του ομίλου SCA. Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να θεωρείται ως αθώος θεατής.

173 Τέλος, η Επιτροπή τονίζει ότι, αν μια επιχείρηση είναι μικρού μεγέθους, το πρόστιμο σε απόλυτο ποσό είναι χαμηλό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

174 Πρέπει, κατ' αρχάς, να συνεκτιμηθούν το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως.

175 Σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή δύναται να επιβάλλει με απόφαση στις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμο ύψους 1 000 μέχρις 1 000 000 ECU ή και ποσού μεγαλύτερου από αυτό μέχρι ποσοστού 10% του κύκλου εργασιών που επραγματοποιήθη κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο από μία των επιχειρήσεων, οι οποίες έχουν συνεργήσει στην παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, είτε εκ προθέσεως είτε εξ αμελείας. Κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, εκτός από τη σοβαρότητα της παραβάσεως, και η διάρκειά της. Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, ιδίως, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως, το πλαίσιό της και ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων, και τούτο

χωρίς να υφίσταται δεσμευτικός ή εξαντλητικός κατάλογος κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη (διάταξη SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54).

176 Μεταξύ των στοιχείων εκτιμήσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως μπορούν να περιλαμβάνονται ο όγκος και η αξία των εμπορευμάτων που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως, καθώς και το μέγεθος και η οικονομική ισχύς της επιχειρήσεως και, συνεπώς, η επιρροή που μπορεί η τελευταία να ασκήσει επί της αγοράς. Επομένως, είναι αφενός μεν δυνατόν να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου τόσο ο ολικός κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως, που αποτελεί ένδειξη, έστω κατά προσέγγιση και ατελή, του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της, όσο και το μερίδιο του κύκλου εργασιών που προέρχεται από τα εμπορεύματα που συνιστούν το αντικείμενο της παραβάσεως και που, συνεπώς, μπορούν να παράσχουν ένδειξη για την έκτασή της. Αφετέρου δε έπεται ότι δεν πρέπει να προσδίδεται ούτε στο ένα ούτε στο άλλο από τα ποσά αυτά δυσανάλογη σημασία σε σχέση με τα άλλα στοιχεία εκτιμήσεως και ότι η επιμέτρηση του προστίμου δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα απλού υπολογισμού στηριζομένου στον ολικό κύκλο εργασιών (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 120 και 121).

177 Εν προκειμένω, η Επιτροπή καθόρισε το γενικό επίπεδο των προστίμων λαμβάνοντας υπόψη τη διάρκεια της παραβάσεως (αιτιολογική σκέψη 167 της αποφάσεως), καθώς και τις ακόλουθες εκτιμήσεις (αιτιολογική σκέψη 168):

«— η αθέμιτη συνεργασία για τον καθορισμό των τιμών και των μεριδίων της αγοράς αποτελεί αυτή καθεαυτή σοβαρό περιορισμό του ανταγωνισμού,

— η σύμπραξη κάλυπτε όλο σχεδόν το έδαφος της Κοινότητας,

— η κοινοτική αγορά χαρτονιού αποτελεί σημαντικό βιομηχανικό κλάδο με ετήσιο κύκλο εργασιών 2,5 περίπου δισεκατομμύρια ECU,

— οι επιχειρήσεις που συμμετείχαν στην παράβαση καλύπτουν σχεδόν ολόκληρη την αγορά,

— η σύμπραξη λειτουργούσε με τη μορφή ενός συστήματος τακτικών θεσμοθετημένων συνεδριάσεων που αποσκοπούσαν στη λεπτομερέστατη ρύθμιση της κοινοτικής αγοράς χαρτονιού,

— ελήφθησαν περίπλοκα μέτρα για να συγκαλυφθεί η αληθινή φύση και η έκταση της αθέμιτης συνεργασίας (ανυπαρξία οποιωνδήποτε επίσημων πρακτικών ή εγγράφων για την PWG και την JMC· αποτροπή της τήρησης σημειώσεων· σκηνοθέτηση του χρόνου και της σειράς με την οποία αναγγέλλονταν οι αυξήσεις των τιμών για να μπορεί να υποστηριχθεί ότι "ακολουθούσαν" άλλες κ.λπ.),

— η σύμπραξη επέτυχε σε μεγάλο βαθμό τους στόχους της.»

178 Επί πλέον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το βασικό επίπεδο του 9 %, ή του 7,5 % εφαρμόστηκαν για την επιμέτρηση του προστίμου που επιβλήθηκε αφενός μεν στους «επί κεφαλής» της συμπράξεως, αφετέρου δε στα «κοινά μέλη» αυτής (βλ. σκέψη 125 ανωτέρω).

179 Πρέπει να τονισθεί, πρώτον, ότι, κατά την εκτίμηση του γενικού επιπέδου των προστίμων, η Επιτροπή ευλόγως λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι εξακολουθούν να εμφανίζονται σχετικά συχνά κατάφωρες παραβάσεις των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού και, επομένως, έχει τη δυνατότητα να αυξάνει το ύψος των προστίμων προκειμένου να ενισχύει το προληπτικό τους αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια, το ότι η Επιτροπή επέβαλε στο παρελθόν πρόστιμα ορισμένου ύψους για ορισμένες μορφές παραβάσεων δεν της στερεί τη δυνατότητα να αυξάνει το ύψος αυτό, εντός των ορίων που τίθενται με τον κανονισμό 17, αν αυτό είναι αναγκαίο προκειμένου να κατοχυρωθεί η εφαρμογή της κοινοτικής

πολιτικής ανταγωνισμού (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 105 έως 108, και ICI κατά Επιτροπής, σκέψη 385).

180 Δεύτερον, η Επιτροπή ορθώς υποστήριξε ότι, λόγω των ιδιορρυθμιών της παρούσας υποθέσεως, δεν χωρεί απευθείας σύγκριση του γενικού επιπέδου των προστίμων που ισχύει στην επίδικη απόφαση με εκείνο που ίσχυε στην προηγούμενη πρακτική των αποφάσεων της Επιτροπής και ειδικότερα στην απόφαση Πολυπροπυλενίου, την οποία η ίδια η Επιτροπή κρίνει ως την πλέον παρεμφερή με την παρούσα. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς την υπόθεση που οδήγησε στην απόφαση Πολυπροπυλενίου, εδώ δεν ελήφθη υπόψη καμμία γενική ελαφρυντική περίσταση κατά τον καθορισμό του γενικού επιπέδου των προστίμων. Περαιτέρω, η λήψη μέτρων με τα οποία επιδιώκεται η απόκρυψη της υπάρξεως της συμπαιγνίας δείχνει ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις είχαν πλήρη επίγνωση του παρανόμου της συμπεριφοράς τους. Επομένως, δικαιολογημένα η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα μέτρα αυτά κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως, διότι συνιστούσαν ιδιαιτέρως σοβαρό στοιχείο αυτής, που τις διακρίνει έναντι άλλων παραβάσεων που έχει διαπιστώσει στο παρελθόν η Επιτροπή.

181 Τρίτον, πρέπει να τονισθεί η μακρά διάρκεια και ο κατάφωρος χαρακτήρας της διαπραχθείσας παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η οποία διαπράχθηκε παρά την προειδοποίηση την οποία θα όφειλε να συνιστά η προηγούμενη πρακτική των αποφάσεων της Επιτροπής, και ιδίως η απόφαση Πολυπροπυλενίου.

182 Βάσει των στοιχείων αυτών, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα κριτήρια που εκτίθενται στην αιτιολογική σκέψη 168 της αποφάσεως δικαιολογούν το καθορισθέν από την Επιτροπή γενικό επίπεδο των προστίμων.

183 Σ' αυτό το πλαίσιο, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι δεν ήταν δυνατόν να ληφθεί υπόψη το μέγεθος και η οικονομική ισχύς της Colthrop, εφόσον ο ολικός

κύκλος εργασιών τον οποίο πραγματοποίησε αυτή το 1990 είναι ο ίδιος με τον κύκλο εργασιών τον οποίο πραγματοποίησε στην κοινοτική αγορά χαρτονιού κατά το ίδιο έτος, πρέπει να απορριφθεί.

184 Πράγματι, αφενός μεν η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα προαναφερθέντα στοιχεία εκτιμήσεως της σοβαρότητας. Αφετέρου δε η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να λαμβάνει υπόψη, προς εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως, τη σχέση που υφίσταται μεταξύ του ολικού κύκλου εργασιών μιας επιχειρήσεως και του κύκλου εργασιών της που προέρχεται από τα εμπορεύματα που συνιστούν το αντικείμενο της παραβάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 121, και προαναφερθείσα διάταξη SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54).

185 Επί πλέον, κατά το μέτρο που, για τον προσδιορισμό της σχέσεως μεταξύ των επιβλητέων προστίμων, πρέπει να στηρίζεται στον κύκλο εργασιών των μετεχουσών στην ίδια παράβαση επιχειρήσεων, η Επιτροπή δύναται να υπολογίζει τα πρόστιμα που επιβάλλει σε καθεμιά από αυτές τις επιχειρήσεις εφαρμόζοντας το ορισθέν ποσοστό προστίμου σε έναν κύκλο εργασιών αναφοράς, τον ίδιο για τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, ούτως ώστε οι προκύπτοντες αριθμοί να είναι όσο το δυνατόν πιο συγκρίσιμοι.

186 Επομένως, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμο.

187 Το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, που στηρίζεται στην υπόθεση ότι η προσφεύγουσα είναι «απλός θεατής» πρέπει επίσης να απορριφθεί. Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι καλώς η Επιτροπή απηύθυνε την απόφαση στην προσφεύγουσα.

188 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό του.

Δ — *Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η επιβολή προστίμου στην προσφεύγουσα συνιστά παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, του άρθρου 6, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, της 4ης Νοεμβρίου 1950, καθώς και της θεμελιώδους αρχής της επιεικείας*

189 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, επιβάλλοντάς της το πρόστιμο, η Επιτροπή παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, του άρθρου 6, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, της 4ης Νοεμβρίου 1950, καθώς και τη θεμελιώδη αρχή της επιεικείας. Προς στήριξη της απόψεως αυτής, παραπέμπει κατά βάση στα επιχειρήματα τα οποία προέβαλε στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως ότι κακώς ήταν αποδέκτρια της αποφάσεως. Καταλήγει ότι της επιβλήθηκε πρόστιμο χωρίς να έχει διαπράξει πταίσμα.

190 Διαπιστώνεται αφενός μεν ότι η απόφαση καλώς απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα, αφετέρου δε ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την ύπαρξη της παραβατικής συμπεριφοράς που της καταλογίστηκε. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί ευλόγως να ισχυρίζεται ότι της επιβλήθηκε πρόστιμο χωρίς να έχει διαπράξει πταίσμα.

191 Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης ν' απορριφθεί.

Ε — *Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως προς τα προστίμα*

Επιχειρήματα των διαδίκων

192 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι έλαβε γνώση ορισμένων βασικών πλευρών των λόγων και των κριτηρίων που εφάρμοσε η Επιτροπή για το υπολογισμό των προστίμων μόνο μέσω μαγνητοφωνήσεως της συνεντεύξεως Τύπου την οποία

έδωσε, την ημέρα της εκδόσεως της αποφάσεως, το αρμόδιο επί θεμάτων ανταγωνισμού μέλος της Επιτροπής. Και ναι μεν η νομολογία δεν επιβάλλει στην Επιτροπή να κοινολογεί πώς ακριβώς υπολόγισε τα πρόστιμα που επέβαλε σε κάθε εταιρία, αυτό όμως δεν σημαίνει και ότι ο συλλογισμός τον οποίον ακολουθεί δεν πρέπει να είναι διαφανής.

193 Δεδομένου ότι οι υπολογισμοί που έγιναν και η εφαρμοσθείσα στην παρούσα υπόθεση «πολιτική μειώσεων» γνωστοποιήθηκαν μέσω του Τύπου, οι εξηγήσεις αυτές έπρεπε να εμφαίνονται και στην απόφαση. Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν θα ήταν εις θέση να προβάλει την επιχειρηματολογία της σχετικά με τη δυσμενή μεταχείριση την οποία υπέστη, αν δεν είχε μάθει, από ανεπίσημες πηγές, για την ύπαρξη μαγνητοφωνήσεως της συνεντεύξεως Τύπου.

194 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η αιτιολογία της παρούσας αποφάσεως είναι εξ ίσου λεπτομερής ως προς τα πρόστιμα με εκείνες που έχουν επικυρωθεί σε άλλες υποθέσεις, και ιδίως τις λεγόμενες αποφάσεις Πολυπροπυλενίου (βλ. π.χ., προαναφερθείσα απόφαση Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής). Όπως η ίδια η προσφεύγουσα παραδέχεται, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εφαρμόζει, προς υπολογισμό των προστίμων, κάποιον μαθηματικό τύπο, διότι μια τέτοια πρακτική θα μπορούσε να δίνει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις να εκτιμούν εκ των προτέρων αν τις συμφέρει ή όχι να διαπράξουν παράβαση (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1991, T-30/89, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1439).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

195 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας ατομικής αποφάσεως σκοπό έχει να επιτρέψει στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση έχει επαρκές έρεισμα ή αν ενδεχομένως πάσχει ελάττωμα λόγω του οποίου θα μπορούσε να αμφισβητηθεί το κύρος της,

το δε περιεχόμενο της υποχρεώσεως αυτής εξαρτάται από τη φύση της περί ης πρόκειται πράξεως και από το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1996, T-49/95, Van Megen Sports κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1799, σκέψη 51).

196 Προκειμένου περί αποφάσεως που επιβάλλει, όπως η υπό κρίση, πρόστιμα σε πλείονες επιχειρήσεις λόγω παραβάσεως των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού, η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να προσδιορίζεται ιδίως με γνώμονα το γεγονός ότι η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, ιδίως, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως, το πλαίσιό της και ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων, και τούτο χωρίς να υφίσταται δεσμευτικός ή εξαντλητικός κατάλογος κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη (προαναφερθείσα διάταξη SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54).

197 Επί πλέον, κατά τον καθορισμό του ύψους κάθε προστίμου, η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υποχρεούται να εφαρμόζει προς τούτο κάποιον συγκεκριμένο μαθηματικό τύπο (βλ., στην ίδια κατεύθυνση, απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-150/89, Martinelli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1165, σκέψη 59).

198 Τα κριτήρια που λαμβάνονται υπόψη, στην απόφαση, για τον καθορισμό του γενικού επιπέδου των προστίμων και του ύψους των κατ' ιδίαν προστίμων παρατίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 168 και 169 αντιστοίχως. Όσον αφορά, περαιτέρω, τα κατ' ιδίαν πρόστιμα, η Επιτροπή εξηγεί, στην αιτιολογική σκέψη 170, ότι οι επιχειρήσεις που μετείχαν στην PWG εθεωρούντο, κατ' αρχήν, ως «επί κεφαλής» της συμπράξεως, ενώ οι λοιπές επιχειρήσεις εθεωρούντο ως «απλά μέλη» της. Τέλος, στις αιτιολογικές σκέψεις 171 και 172, αναφέρει ότι τα ποσά των προστίμων που επιβλήθηκαν στη Rena και στη Stora πρέπει να είναι σημαντικά μειωμένα, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η συνεργασία τους με την Επιτροπή, και ότι άλλες οκτώ επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, μπορούν επίσης, σε μικρότερο βαθμό, να τύχουν κάποιας μειώσεως, διότι, στις απαντήσεις που έδωσαν στην κοινοποίηση των αιτιάσεων, δεν αμφισβήτησαν την ουσία των πραγματικών ισχυρισμών που διατύπωσε η Επιτροπή.

199 Όπως επισημάνθηκε ήδη, η Επιτροπή παρέσχε, κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, πρόσθετα στοιχεία σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων που εφάρμοσε εν προκειμένω (βλ. σκέψη 125 ανωτέρω). Διευκρίνισε ότι είχε λάβει υπόψη το ενδεχόμενο πνεύμα συνεργασίας το οποίο επέδειξαν ορισμένες επιχειρήσεις κατά την ενώπιόν της διαδικασία και ότι, γι' αυτόν τον λόγο, δύο επιχειρήσεις είχαν τύχει μειώσεως των προστίμων τους κατά τα δύο τρίτα, ενώ άλλες είχαν τύχει μειώσεως κατά το ένα τρίτο.

200 Όπως άλλωστε προκύπτει από προσκομισθέντα από την Επιτροπή πίνακα που περιέχει στοιχεία για τον καθορισμό του ύψους καθενός από τα κατ' ιδίαν πρόστιμα, ναι μεν αυτά δεν καθορίστηκαν εφαρμόζοντας κατ' αυστηρώς μαθηματικό τρόπο μόνο τα προαναφερθέντα αριθμητικά στοιχεία, τα εν λόγω όμως στοιχεία ελήφθησαν κατά σύστημα υπόψη κατά τον υπολογισμό των προστίμων.

201 Η απόφαση όμως δεν διευκρινίζει ότι τα πρόστιμα υπολογίστηκαν βάσει του κύκλου εργασιών τον οποίο είχε πραγματοποιήσει καθεμιά απο τις επιχειρήσεις στην κοινοτική αγορά του χαρτονιού το 1990. Επί πλέον, οι εφαρμοσθέντες βασικοί συντελεστές, του 9 % για τον υπολογισμό των προστίμων που εφαρμόστηκαν στις επιχειρήσεις που εθεωρούντο ως «επί κεφαλής» και του 7,5 % για τις θεωρούμενες ως «απλά μέλη», δεν μνημονεύονται στην απόφαση. Ούτε μνημονεύονται τα ποσοστά των μειώσεων που έγιναν στη Rena και στη Stora αφενός και στις άλλες οκτώ επιχειρήσεις αφετέρου.

202 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αιτιολογικές σκέψεις 168 έως 172 της αποφάσεως — ερμηνευόμενες υπό το πρίσμα των λεπτομερώς παρατιθεμένων στην ίδια την απόφαση πραγματικών ισχυρισμών που στρέφονται καθ' εκάστου αποδέκτη της αποφάσεως — εκθέτουν επαρκή και πρόσφορα στοιχεία εκτιμήσεως που λαμβάνονται υπόψη για τον προσδιορισμό της βαρύτητας και της διάρκειας της παραβάσεως την οποία διέπραξε καθεμιά από τις ενεχόμενες επιχειρήσεις (βλ., στην ίδια κατεύθυνση, απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, Τ-2/89, Petrofina κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1087, σκέψη 264).

203 Δεύτερον, όταν το ύψος κάθε προστίμου καθορίζεται, όπως εν προκειμένω, βάσει συστηματικής εκτιμήσεως ορισμένων συγκεκριμένων στοιχείων, η μνεία καθενός από τους παράγοντες αυτούς στην απόφαση θα διευκόλυνε τις επιχειρήσεις στην προσπάθειά τους να εκτιμήσουν αφενός μεν αν η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλματα κατά την επιμέτρηση του κάθε προστίμου, αφετέρου δε αν το ύψος κάθε προστίμου δικαιολογείται με γνώμονα τα εφαρμοζόμενα γενικά κριτήρια. Εν προκειμένω, η μνεία καθενός από τους εν λόγω παράγοντες στην απόφαση, ήτοι του κύκλου εργασιών αναφοράς, του έτους αναφοράς, των ποσοστών που ελήφθησαν ως αφετηρία και των ποσοστών μειώσεως του ύψους των προστίμων, ουδόλως θα συνεπαγόταν έμμεση κοινολόγηση του συγκεκριμένου κύκλου εργασιών των αποδεκτριών της αποφάσεως επιχειρήσεων, κοινολόγηση δυναμένη να στοιχειοθετήσει παράβαση του άρθρου 214 της Συνθήκης. Και τούτο, διότι το τελικό ποσό κάθε κατ' ιδίαν προστίμου δεν προκύπτει, όπως τόνισε η ίδια η Επιτροπή, από αυστηρώς μαθηματική εφαρμογή των παραπάνω παραγόντων.

204 Όπως άλλωστε αναγνώρισε επ' ακροατηρίου η Επιτροπή, τίποτε δεν την εμπόδιζε να μνημονεύσει στην απόφαση τους παράγοντες που είχε λάβει κατά σύστημα υπόψη και τους οποίους κοινολόγησε κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως Τύπου την οποία έδωσε την ημέρα της εκδόσεως αυτής της αποφάσεως. Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία αποφάσεως πρέπει να περιλαμβάνεται στο σώμα της αποφάσεως και ότι εξηγήσεις παρεχόμενες μεταγενεστέρως από την Επιτροπή δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη, πλην ειδικών περιστάσεων (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 1992, T-61/89, Dansk Pelsdyravlerforening κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1931, σκέψη 131, και, στην ίδια κατεύθυνση, προαναφερθείσα απόφαση Hilti κατά Επιτροπής, σκέψη 136).

205 Παρά τις διαπιστώσεις αυτές, πρέπει να σημειωθεί ότι η περιεχομένη στις αιτιολογικές σκέψεις 167 έως 172 της αποφάσεως αιτιολόγηση της επιμετρήσεως του προστίμου δεν είναι λιγότερο λεπτομερής από εκείνες που περιέχονται στις προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής που αφορούν παρόμοιες παραβάσεις. Καίτοι, όμως, ο λόγος περί πλημμελούς αιτιολογίας είναι δημοσίας τάξεως, η κοινοτική δικαιοσύνη δεν είχε διατυπώσει — κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως — καμμία επίκριση ως προς την ακολουθούμενη από την Επιτροπή πρακτική σχετικά με την αιτιολόγηση των επιβαλλομένων προστίμων. Μόνο στην απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, T-148/89, Tréfilunion κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1063, σκέψη 142), και σε άλλες δύο αποφάσεις εκδοθείσες αυθημερόν, T-147/89, Société métallurgique de Normandie κατά Επιτροπής

(Συλλογή 1995, σ. II-1057, συνοπτική δημοσίευση), και T-151/89, Société des treillis et panneaux soudés κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1191, συνοπτική δημοσίευση), το Πρωτοδικείο τόνισε, για πρώτη φορά, ότι είναι επιθυμητό οι επιχειρήσεις να γνωρίζουν λεπτομερώς τον τρόπο υπολογισμού του προστίμου που τους επιβάλλεται, χωρίς να είναι υποχρεωμένες προς τούτο να ασκήσουν δικαστική προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής.

206 Επομένως, όταν διαπιστώνει, σε μια απόφαση, παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού και επιβάλλει πρόστιμα στις επιχειρήσεις που έχουν μετάσχει σ' αυτήν, η Επιτροπή οφείλει, εφόσον έχει λάβει κατά σύστημα υπόψη ορισμένα βασικά στοιχεία προς καθορισμό του ύψους των προστίμων, να μνημονεύει τα στοιχεία αυτά στο σώμα της αποφάσεως, ώστε να παρέχει τους αποδέκτες της τη δυνατότητα να επαληθεύουν αν το ύψος του προστίμου καθορίστηκε προσηκόντως και να εκτιμούν μήπως ασκήθηκε διάκριση.

207 Υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις που επισημαίνονται στην παραπάνω σκέψη 127, και εν όψει του ότι η Επιτροπή έδειξε διατεθειμένη να παράσχει, κατά την ένδικη διαδικασία, κάθε πρόσφορη πληροφορία σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων, η έλλειψη, στην απόφαση, ειδικής αιτιολογήσεως του τρόπου υπολογισμού των προστίμων δεν πρέπει να θεωρηθεί, εν προκειμένω, ως παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δικαιολογούσα την ολική ή μερική ακύρωση των επιβληθέντων προστίμων.

208 Κατά συνέπεια, ο παρών λόγως ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

209 Εν όψει του συνόλου των προεκτεθέντων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

210 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

(τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαΐου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 1380

Διαδικασία ..... II - 1387

Αιτήματα των διαδίκων ..... II - 1389

Επί του παραδεκτού ορισμένων λόγων ακυρώσεως ..... II - 1390

Επί της ουσίας ..... II - 1392

Επί του αιτήματος ακυρώσεως των άρθρων 1 και 3 της αποφάσεως ..... II - 1392

A — Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η SCA Holding κακώς είναι αποδέκτρια της αποφάσεως ..... II - 1392

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1392

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1397

B — Επί του λόγου ακυρώσεως περί ανεπαρκούς ή εσφαλμένης αιτιολογήσεως του προσδιορισμού της μεν Reed P & B ως της επιχειρήσεως την οποία αφορά η παράβαση, της δε SCA Holding ως αποδέκτριας της αποφάσεως . II - 1399

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1399

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1401

Γ — Επί του λόγου περί εσφαλμένης εκτιμήσεως της διαρκείας της παραβάσεως ..... II - 1404

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1404

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1405

Επί του αιτήματος ακυρώσεως ή μειώσεως του προστίμου ..... II - 1406

A — Επί του λόγου ακυρώσεως ότι κακώς η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη διάφορες ειδικές περιστάσεις ..... II - 1406

Επί της αιτιάσεως ότι η Colthrop αντιπροσώπευε απειροελάχιστο τμήμα των δραστηριοτήτων της Reedpack τις οποίες είχε εξαγοράσει ο όμιλος SCA και ότι δεν ήταν ουσιαστικά ενσωματωμένη στον όμιλο SCA ..... II - 1407

Επί της αιτιάσεως ότι ο όμιλος SCA δεν είχε ανάμειξη στη διαχείριση της Colthrop και στις φερόμενες παραβάσεις ..... II - 1408

Επί της αιτιάσεως ότι η διαπραχθείσα από την Colthrop παράβαση τερματίστηκε τον Νοέμβριο του 1990 ..... II - 1409

Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι ο όμιλος SCA εφαρμόζει αυστηρή πολιτική προλήψεως των παραβάσεων του δικαίου του ανταγωνισμού ..... II - 1409

Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι η Colthrop ήταν μέλος πολύ δευτερεύουσας σημασίας της PG Paperboard ..... II - 1411

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1411

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1413

Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι οι τιμές της Colthrop δεν αντιστοιχούσαν προς τις αναγγελλόμενες τιμές της συμπράξεως ... II - 1415

— Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1415

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1417

Β — Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η Επιτροπή δεν εφάρμοσε στην SCA Holding/Colthrop τα κριτήρια που είχε ορίσει για τον καθορισμό των προστίμων ή ότι άσκησε διάκριση κατά την εφαρμογή τους ..... II - 1419

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1419

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1420

Γ — Επί του λόγου ακυρώσεως περί υπέρογκου σε απόλυτη αξία και δυσανάλογου χαρακτήρα του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου εν όψει της αθωότητάς της και των σκοπών του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 ..... II - 1423

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1423

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1425

Δ — Επί του λόγου ακυρώσεως ότι η επιβολή προστίμου στην προσφεύγουσα συνιστά παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, του άρθρου 6, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, της 4ης Νοεμβρίου 1950, καθώς και της θεμελιώδους αρχής της επιεικείας ..... II - 1430

Ε — Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως προς τα πρόστιμα ..... II - 1430

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1430

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1431

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 1436